

Louis Vos:
"Nooit meer proffen affronteren?"

p. 5

Welke kleur onderbroek draagt
Ronny Mosuse?

p. 16

Middelpunt Klapstuk #12:
STUKausaurus slaat toe!

p. 8-9

24h vélo:

Troetelbeertjes op de fiets p. 6

(foto Jelle Goossens)

Toch (g)een verlenging van de master wetenschappen?

Eind mei 2005 was er een politiek akkoord tussen de drie partijen van de Vlaamse meerderheid (CD&V, VLD en SP.A) over de verlenging van de master van de wetenschapopleidingen van 60 naar 120 studiepunten. Dit politieke akkoord staat sinds 1 juli op losse schroeven en de laatste beleidsbrief van minister Frank Vandenbroucke - die dateert van 19 oktober - stelt duidelijk dat de uitbreiding van de wetenschapsmaster "nog niet absoluut verworven is".

Bram Delen

Er was op 27 mei nochtans een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering dat de verlenging van de wetenschapopleiding met 60 punten bevestigde. Bovendien werd door de minister een persbericht de wereld ingestuurd, dat een verlenging van alle wetenschapopleidingen bevestigde, behalve voor de opleidingen Geografie en Informatica. Op 20 juni verscheen er echter een opinië bijdrage in *De Standaard* van de hand van Marleen Vanderpoorten (VLD). Zij stelde in haar opiniestuk dat een verlenging van de studieduur niet wenselijk is en dat de wetenschapopleidingen niet per definitie een extra jaar moeten krijgen. Het opiniestuk van Vanderpoorten ging dus in tegen het ontwerp van besluit en het persbericht van Vandenbroucke. Het was een eerste aanwijzing dat de verlenging van de wetenschapsmaster nog niet helemaal in kunnen en kruiken zou zijn.

En inderdaad, op 1 juli nam de Vlaamse Regering een besluit, ter vervanging van het oude ontwerp van besluit. In dat nieuwe besluit werd de verlenging van de masteropleiding volledig geschrapt. Sinds 1 juli zat er weinig schot in de zaak tot vorige week woensdag de nieuwe beleidsbrief van de Minister van Onderwijs bekend raakte.

Onderhandeling

In deze beleidsbrief staat echter niet veel nieuws. Vandenbroucke bevestigt er de voorwaarden in, die eerder — in de principenota — werden opgelegd aan de instellingen om een verlenging vast te kunnen krijgen. Alleen is het nu veel duidelijker dan in de principenota, dat er zonder de invulling van deze voorwaarden geen verlenging komt.

Voorlopig staat echter op de website van de UGent nog te lezen dat er een verlenging van de wetenschapsmasters komt. Ook op de website van de K.U.Leuven zijn de wetenschapopleidingen begroot op 120 studiepunten. Die informatie is echter niet correct, want ze moet overeenstemmen met het Hoger Onderwijsregister. En tot nader order staat in dat register dat de wetenschapsmasters nog altijd 'maar' 60 studiepunten tellen.

Zijn de opleidingen dan zo zeker van hun verlenging of is het *wishful thinking*? Karen Maex, vice-rector Exacte Wetenschappen van de K.U.Leuven, reageert: "Wij hebben daar maandag (24 oktober, bdl) overleg over binnen het GeBu (de bestuursploeg van de rector, bdl). Ik zou daar liever nu geen commentaar over geven. De onderhandelingen met de regering zijn volop bezig."

Alle decanen van de Vlaamse wetenschapsfaculteiten komen deze week samen om te overleggen over de dossiers die ze zullen indienen bij de Vlaamse Regering om alsnog hun verlenging binnen te halen. Eén flater van één bepaalde opleiding in Vlaanderen zou immers impact hebben op de dossiers van de andere universiteiten. Tegen december zou de Vlaamse Regering alle aanvragen van de Vlaamse universiteiten moeten binnen hebben.

Zeuren

De belangrijkste voorwaarde tot verlenging die in de principenota staat, zegt dat de context een verlenging moet rechtvaardigen. Die context kan de internationale arbeidsmarkt zijn, of het feit dat de instelling zonder verlenging van de master een erkenning van diploma's misloopt. De opleiding moet bovendien ook kunnen aantonen dat een verlenging van de studieomvang een verbetering van de studie met zich meebrengt. De opleiding moet daarnaast in hoge mate een uitstroom hebben naar onderzoekslaanbanen, gemeten in het aantal doctoraten. Ten slotte is er nog de voorwaarde dat er voldoende capaciteit en kritische massa inzake personeel en infrastructuur moet zijn. Deze laatste voorwaarde is de belangrijkste. De Vlaamse Regering stelt hier eigenlijk impliciet: de verlenging komt er op voorwaarde dat de instellingen niet komen zeuren om meer geld of andere middelen.

Lees verder p. 3

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

Door een uit de hand gelopen bikiniact van de fotoredacteur verschijnt er volgende week geen *Veto*. Wij verontschuldigen ons voor het ongemak en wensen de redactiesecretaris een spoedig herstel.

Maandag 7 november ligt er weer een nieuwe *Veto* in de bakken.

TAXI'S BENNY

Hoge verwachtingen, grote teleurstellingen

Wanneer we 's vrijdags de deur achter ons toe trekken en de trein huiswaarts nemen, blijven de Leuvense straten verlaten achter. Helemaal verlaten? Neen. De leemte wordt gauw opgevuld door de internationale student. In tegenstelling tot de modale Vlaamse student, brengen zij ook het weekend door in dit provinciestadje. Tijdens de week gaan ze in de massa studenten op, maar in het weekend zijn ze meer dan prominent aanwezig in het straatbeeld. Het overgrote deel ervan kan niet meer dan een handvol Nederlandse woorden uitbrengen, maar willen, naast het volgen van de lessen, ook genieten van een stukje cultuur. Deze hoge verwachtingen van buitenlandse studenten worden niet steeds ingelost. De problematiek waarmee ze, zowel op het onderwijs- als op het cultuurvlak, geconfronteerd worden, blijkt tweeledig te zijn en laat zich in beide gevallen herleiden tot een taalprobleem.

Studiekwaliteit

Een eerste heikel punt dat vaker wordt opgerakeld en opnieuw de LOKO-agenda dit jaar haalde, is de ondermaatse kennis van het Engels van sommige docenten. Elk zelf-respecterend departement heeft een Engelstalig programma lopen. Om nog maar te zwijgen van de waaier aan aanvullende Engelstalige masters die deze departementen, na het opdrijven van de studiegelden, enkel nog aan vermogende buitenlandse studenten verkocht krijgen. Spijtig genoeg beschikken bepaalde docenten niet steeds over de taalkundige capaciteiten om hun vak in het Engels te doceren. Met gevolg dat de buitenlandse studenten er niet in slagen om de vaak met Nederlandse constructies doorspekte zinnen te ontcijferen. Ook Vlaamse studenten staan aan de klaagmuur. Want ook zij zijn teleurgesteld dat de lessen niet hetzelfde niveau halen als wanneer er in het Nederlands onderwezen zou worden. Bovendien werpen zij op dat anderstaligen, die op hun beurt niet altijd even onderlegd zijn in de Engelse taal, te veel aandacht van de docenten opeisen. Uiteindelijk komt het er op neer dat elke student, van welke nationaliteit ook, moet inboeten op studiekwaliteit.

Ook Vlaamse studenten staan aan de klaagmuur

Erasmusstudenten kampen met integratieproblemen...

Integratie

Niet enkel op onderwijsvlak loopt het af en toe mis. Ook de integratie van de buitenlandse studenten, laat te wensen over. Blijkbaar is de taalkloof een moeilijk te overwinnen hindernis. Buitenlandse studenten richten hun eigen verenigingen op, gaan samen sporten en feesten. LOKO heeft, onder de naam van LOKO-Internationaal, zelfs een geleding die zich volledig toespit op buitenlandse studenten. Erg genoeg ontbreekt het die aan naambekendheid bij de doorsnee Vlaamse in Leuven student. Laat staan dat er een kruisbestuiving komt tussen hun activiteiten en die van de Nederlandstalige studenten. Een minimum aan interactie zou nochtans mooie kansen kunnen creëren. Voor buitenlandse studenten betekent dat het maximum halen uit hun ervaring. Voor de Vlaamse studenten om aan hun eigen Alma Mater te proeven van een enorme culturele verscheidenheid. Begrijp me niet verkeerd, er zijn inderdaad studenten die verder kijken dan hun neus lang is en wel eens bij Pangea (het internationaal ontmoetingscentrum van de universiteit) binnenspringen. Maar op die paar edele zielen na, blijft de Leuvense student apathisch en afstandelijk.

Kloof

Dit jaar zag een nieuw initiatief het levenslicht. Buitenlandse studenten die hulp nodig hebben, kunnen een beroep doen op een *buddy*. Die buddy kan een handje toesteken bij de administratieve rompslomp en misschien een zetje geven om het sociale weefsel binnen te dringen. Al blijft dat laatste een aartsmoeilijke opgave als je geen woord Nederlands praat. De taalkloof blijkt nog maar eens breder dan gedacht. Als individuele student kan je niet meer dan de beluiden als het gaat om studiekwaliteit. Maar integratie, daar kan iedereen zijn steentje aan bijdragen. Het buddy project mag dan een stap in de goede richting zijn, om de kloof te overbruggen is meer nodig. Aan jou om de sprong te wagen.

Tom Van Brussegem

ERASMUSDAGBOEK: SARAH IN WENEN (2)

Wortelsoep met Gabor

Natuurlijk heb ik mijn wekker op het verkeerde uur gezet. Ik word net op tijd wakker geklopt door mijn kotgenootje. Holderdebolder kleeft ik me aan, struikel met losse veters de trappen af en duik de vroege ochtend in. Op het treinticket in mijn achterzak staat: Wien - Budapest 06: 22.

Sarah Garré

We kijken allemaal met mollenoogjes en leeuwengeeuen in onze 6-zetelige coupé. Allemaal, behalve een landgenoot uit het gezelschap, die ons ijverig een woordje Hongaars probeert bij te brengen. Kan leuk zijn, maar dan vergeet je wel dat Hongaars een unieke taal is. Probeer daar eens iets uit op te maken. Geen woord herken je, neem het van me aan! Voorbeeldje? Nem, köszönöm.

Hoe dan ook, zo'n twee en een half uur later staan we in Keleti pályaudvar. Ik haal er meteen de kaart bij en vertrek op verkenningstocht. Het moderne parkje Eszébet ter, de Szt. Istvánbazilika en het enorme parlement passeren de revue.

Wanneer ik dat parlamentsgebouw zie, vraag ik me af waarom een relatief klein land als Hongarije zo'n groot parlement heeft. Later vertelde mijn gastheer, professor Gabór Bakonyi, me dat Hongarije ooit veel groter geweest is, maar na WO I verloor het land tweederde van zijn territorium aan Oostenrijk, Tsjechoslowakije, Roemenië en de Sovjetunie. Geen wonder dus dat dit gebouw zo'n verfijnde macht tentoonspreidt.

Barok

Tegen de middag ontmoet ik Gabór, eet samen met zijn familie en leer weer kort bidden voor het toetasten. De pot schaft wortelsoep, heerlijke aardappelbrochetten en kastanjeijs met Hongaars appelgebak. Een vogelvlucht door de bewogen Hongaarse geschiedenis en een koffietje

moeten me helpen te verteren.

Hongarije ligt op een kruispunt van volkerenmigraties van noord naar zuid en van oost naar west. Hun voorouders vestigden zich al in het huidige Hongarije in de jaren 800 en kwamen vooral uit de streek van de Oeral en de Wolga. De Hongaren hebben invloed ondervonden van het Westen, maar zeker ook vanuit het Oosten (Russen, Turken...) en dat merk je duidelijk in de hoofdstad Budapest. Je ziet er rijzige barokke gebouwen naast communistisch ogende blokken of tegenover een kleurige synagoge.

Industriezone

's Avonds zorgt de ondergaande zon voor een deken van zachte schemerkleuren over de gebouwen van Budai Vár. Een paprikásirke mét noedels streelt tenslotte de tongen van ons weer verenigd erasmusgezelschap. Op de tweede en laatste dag beklimmen we de Gellérthégy, een steile heuvel met lange trappen en smalle paadjes die allen naar de citadel voeren. Vanop dit punt heb je een ongelooflijk uitzicht. Je ziet het historische stadscentrum, de brede Donau en in de verte de rokende

schouwen van het eiland Csepel. Deze industriezone was onder het communistische regime een enorme staalproductie-eenheid. Onmetelijke hoeveelheden werden hier gemaakt. De kwaliteit deed er minder toe. 's Namiddags komt het zwaarste deel van de trip. Gabór neemt me mee naar het 'House of terror'. In dit gebouw zetelden zowel de 'Hüség Háza' (Hongaarse Nazis) als de ÁVO en de ÁVH (communistische terreurorganisaties). Het is dus de perfecte plaats voor een *memento* dat bezoekers herinnert aan de verschrikkelijke gevolgen van dictaturen. Gabór vertelde me dat hij sommige mensen van deze terreurorganisatie zelf kende vanop de middelbare school. Om maar te tonen hoe strak het web gespannen was...

> VERVOLG PAGINA 1: TOCH (G)EEN VERLENGING VAN DE MASTER WETENSCHAPPEN?

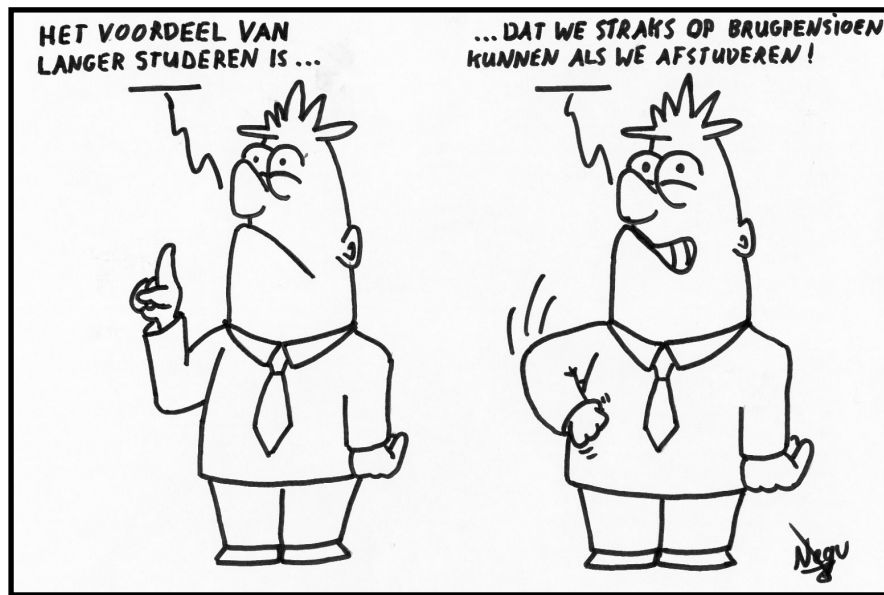
De wetenschapopleidingen voldoen volgens de universiteiten aan alle voorwaarden en de decanen zullen het onderste uit de kan halen om dit tegen december te bewijzen. Volgens anderen zouden de wetenschapopleidingen beter nog wat wachten en eerst hun masters proefdraaien om te zien of er wel echt een verlenging nodig is. Luc Martens, volksvertegenwoordiger van CD&V, licht toe: "CD&V heeft altijd het standpunt aangehouden dat er geen verlenging mag zijn van de studieduur. De opleiding moet eerst zichzelf evalueren. Als blijkt dat de kwaliteit van die opleiding goed is, waarom zou de duur ervan dan verlengd moeten worden? Wie op een hoger niveau wil meeconcurreren, moet na zijn basisopleiding maar een *master na master* volgen. Vooraleer de wetenschappen een verlenging krijgen, zouden we eerst die opleidingen inhoudelijk moeten evalueren." Bovendien verklaarde Martens dat een studieduurverlenging sowieso meer zal kosten aan de maatschappij. Het aantal studiepunten blijft inderdaad een belangrijke parameter in het nieuwe financieringsvoorstel van Vandenbroucke.

Momenteel staat de SPA dus alleen in de Vlaamse Regering met haar standpunt voor de verlenging en lijkt een akkoord ver zoek. Waarnemers verwachten echter dat de wetenschapopleidingen samen met Vandenbroucke een front vormen dat sterk genoeg is om CD&V en VLD over de streep te trekken.

Speculeren over de manier waarop de besluitvorming binnen de Vlaamse Regering tot stand is gekomen heeft weinig zin. Wat wel duidelijk is, is dat het op een bijzonder onorthodoxe manier gebeurde. De verlenging van de master wetenschappen was een punt dat bijzonder gevoelig lag bij de universiteiten. Een persbericht van Vandenbroucke eind mei bracht het verlossende bericht met de zozegde goedkeuring. In alle Vlaamse kranten werd bericht dat er sowieso een verlenging voor de wetenschapopleidingen zou komen, weliswaar niet voor informatica en geografie. Kort daarna lieten

zowel CD&V als VLD weten dat ze een studieduurverlenging niet zagen zitten. Dit heeft als gevolg dat er geen rechtszekerheid is voor de wetenschapsstudenten die nu bezig zijn hun Bachelor te halen in de veronderstelling dat hun master 120 studiepunten zal tellen.

Deze 'rechtsonzekerheid' komt doordat de regering haar eigen (ontwerp van) besluit opnieuw introk en meteen verving door een nieuw —tegengesteld— besluit. Volgens onze bronnen was er eerst — op 27 mei — wel degelijk een akkoord binnen de Vlaamse Regering dat 120 studiepunten goedkeurde.

Maar op 1 juli werd gewag gemaakt van een "vergissing" en van het per ongeluk negeren van een vroeger advies van de interkabinetaire werkgroep. Zo rechtvaardigde de regering het plots keren van haar koers met 180 graden. Neem daarbij de principenota die openlaat welke opleidingen al dan niet voldoen aan de gestelde voorwaarden en zo weten de studenten wetenschappen niet waar zij in het academiejaar 2007-2008 aan toe zullen zijn

Het lobbywerk van de universiteiten

heeft dus een maximale resultaatspiek gehad rond mei, maar het is nu nog wachten tot december. Ze formuleerden in 2004 het mooie compromis om naast de master van 60 studiepunten er ook een aan te bieden van 120. Zo wilden ze aantonen dat ze hun best zouden doen om de kost van de studieduurverlenging zo laag mogelijk te houden. Dat voorstel werd echter door de Erkenningcommissie van tafel geveegd. Deze commissie stelt het Hoger Onderwijsregister samen en ze meende dat het aanbieden van een dubbel traject een omzeiling van het probleem is. De commissie adviseerde

was. Hiermee zouden verschillende decanen van andere opleidingen —zoals Letteren— niet blij geweest zijn, maar dat waren vijgen na Pasen; het compromis was gesloten.

Een ander compromis zou kunnen geweest zijn om de master niet met 60, maar met 30 studiepunten te laten toenemen. Dit is echter decretaal niet mogelijk, omdat een opleiding een veelvoud van 60 studiepunten moet zijn volgens het Flexibiliseringsdecreet. Voor dit probleem werd uiteindelijk een oplossing gevonden, door al een deel van andere opleidingen in de wetenschapsmaster te doen indalen: bijvoorbeeld een doctoraatsopleiding, een bepaalde MaNaMa's (*Master na Master*) of de ALO (*Academische LerarenOpleiding*). Zo zouden de bijkomende 60 studiepunten van de master niet enkel door opleidings specifieke vakken worden opgevuld en zou iemand die zijn ALO zou willen doen, tijd winnen.

Frank Vandenbroucke beweerde nog in oktober vorig jaar "dat we ons niet mogen blind staren op de totale studieduur. Misschien moeten we meer durven differentiëren. Voor sommigen is na de bachelor een éénjarige master zinvol. Anderen zullen het willen combineren met een lerarenopleiding en tot twee jaar in de masterfase studeren."

Een jaar later zijn we opnieuw aabeland bij een van de eerste vragen die opdoken bij de eerste discussiestappen over de verlenging: komt er een verlenging en zo ja, hoe? Welke opleidingen verdienen 60 extra studiepunten en welke moeten inbinden? Zal er zo in de perceptie van de student-consumment een verschil ontstaan in perceptie tussen 'sterke' en 'zwakke' wetenschapopleidingen? Is het bovendien wel duidelijk welke opleidingen überhaupt het recht krijgen om een verlenging aan te vragen. Of blijft het bij deze eenmalige hervormingsronde waarvan in december de uitslag bekend zal zijn? Veel vragen, voorlopig nog weinig échte antwoorden.

KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Voeding en gezondheid

De opleiding 'gediplomeerde in de gespecialiseerde studies van voeding en gezondheid' is stopgezet met onmiddellijke ingang. De faculteit geneeskunde achtte dit opportuun omdat deze opleiding in het volgende academiejaar — onvoldoende — adequate personeelondersteuning zou krijgen. De decaan van de faculteit zou gemachtigd worden om voor de studenten die reeds ingeschreven zijn adequate overgangsmaatregelen te voorzien.

Van basis naar mini

Vrijdag 14 oktober keurde de Vlaamse Regering het minidecreet goed. Eerst was er lange tijd sprake om alle belangrijke decreten in verband met Hoger Onderwijs samen te bundelen in het basisdecreet, maar dat zag de VLD niet zitten. Zo vreesde de liberalen dat de SPA met hun pluimen zou gaan lopen en de blauwe realisaties uit het verleden — zoals het Flexibiliserings — en Participatiedecreet - zou voorstellen als rood. Dat basisdecreet zou een synthese moeten vormen van de verschillende onderwijsdecreten en de tegenspraken wegfilteren. Ook beloofde het kabinet van onderwijs aan de K.U.Leuven om enkele aanpassingen door te voeren op de bestaande wetgeving die niet noodzakelijk waren, maar wel 'wenselijk'.

Toen bleek dat het basisdecreet er niet zou komen, omwille van onenigheid in de Vlaamse Regering, leek het erop dat de K.U.Leuven met haar examenreglement in de illegaliteit zou terechtkomen. Zo had onze Alma Mater immers in al haar onstuimigheid de inkrimping van het aantal leden in de deliberatiecommissies in haar reglementen geschreven, terwijl dit niet strookte met

de bestaande decreetgeving. Uiteindelijk is het geen basisdecreet geworden, maar een minidecreet dat geen bundeling is van bestaande decreten, maar louter aanvullingen en correcties bevat. Als het Vlaams Parlement zo volgzzaam zou willen zijn om het besluit van de Vlaamse Regering goed te keuren, kan de K.U.Leuven opnieuw opgelucht ademhalen.

Overname Fonteyn-Wouters?

Bedrijf Fonteyn-Wouters, met een boekhandel in de Naamsestraat, werd twee weken geleden failliet verklaard. Daarom beslist de curator aan het einde van deze week met wie hij verder gaat. Er zijn vijf mogelijke overnemers en het is bekend dat het gaat om vijf grote spelers op de boekenmarkt. In het bedrijf werkt een dertigtal mensen, van wie ongeveer de helft in de winkel in Leuven en het depot in Haasrode.

Veilig op de fiets

Tweewielers zijn veruit het populairste studentenvoermiddel. Het is goedkoop en efficiënt, maar er wordt vaak vergeten dat fietsers nog altijd zwakke weggebruikers zijn. In 2003 raakten 159 fietsers betrokken bij een ongeval in Leuven. Vorig jaar steeg dat aantal tot 196 fietsers. De Leuvense politie lanceert daarom een defensieve campagne, om studenten attent te maken op de gevaren van het verkeer.

Een klassiek probleem is de Tiensestraat. Vele fietsers denken dat ze in beide richtingen mogen rijden, maar dat is een zware misvatting. Ook het stadspark is verkeersvrij, wat maar weinig studenten schijnen te weten. De politie kondigt controles aan in de Tiensestraat, de Vital Decosterstraat en de Diestsestraat op 25 oktober.

Inbraak in Gentse koten

Het persagentschap Belga meldt dat de stad Gent en de lokale politie met een groot-scheepse voorlichtingscampagne gestart zijn, samen met de Gentse Universiteit en de hogescholen, om het aantal inbraken in koten te doen dalen. Nu maken die 20 procent uit van alle geregistreerde woninginbraken die in Gent gepleegd worden, zegt preventieambtenaar van de stad Gent Sandra Rottiers. "Dat is veel in verhouding met het woningbestand". De daders zijn bijna altijd geen studenten.

Er worden brochures en 3.000 blocnotes voor studenten uitgedeeld, met als slogan "Kot steeds op slot" en er komen preventietips via nieuwsbrieven en websites en huis-aan-huisbezoeken van de politie. Die zal controleren of studenten hun deuren wel sluiten. Momenteel zit in Gent een 25-jarige werkloze in de cel omdat hij vermoedelijk 60

kotinbraken op zijn actief heeft. Van 26 inbraken is de politie al zeker. "Hij fietste langs, brak nooit in, maar wandelde gewoon de studentenhuisen binnen", aldus politiecommissaris Manuel Mugica Gonzalez. Tijdens een huiszoeking bij de dader zijn dvd-spelers teruggevonden, hifi-ketens, mp3-spelers, boeken, rugzakken, maar ook vibrators. "Ook deze zijn gerestitueerd aan de rechtmatige eigenaars", aldus Gonzalez fijntjes.

Studenten worden tijdens de campagne die vrijdag is gestart, aangemaand alle deuren te sluiten bij hun vertrek, ook de buitendeuren van het studentenhuis. De dienst lokale preventie en veiligheid heeft ook een nieuwe versie uit van haar brochure "Studenten en preventie", waarvan 20.000 exemplaren verdeeld zullen worden aan de eerstejaars van het Gentse hoger onderwijs.

(bdl, rb)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief (advertentie)

VIERENTWINTIG URENLOOP
AAN 33STE EDITIE TOE

Coalities moeten heerschappij Apolloon doorbreken

Dinsdag is het opnieuw zover. Om 20u gaat de vierentwintig urenloop van start. De jarenlange dominantie van Apolloon wordt ook dit jaar onder vuur genomen. De strategie? Zoveel mogelijk leden mobiliseren en misschien een alliantie aangaan. Dat lijkt op dit ogenblik de enige manier om de jongens en de meisjes van het Sportkot een sportief beentje te lichten.

Tom Van Breussegem

De vierentwintig uur is nog steeds het populairste sportieve evenement in Leuven. Gedurende een etmaal zullen de verschillende kringen het tegen elkaar opnemen op de piste van het Sportkot om zoveel mogelijk rondjes te lopen. In een aflossingsrace worden de kringgevoelens tegen elkaar uitgespeeld. Maar het gaat er niet altijd zo serieus aan toe. Dit ondanks het feit dat bepaalde kringen er flink wat geld tegenaan smijten om de concurrentie de loef af te steken en hun lopers te verwennen. Veel studenten gaan niet meer dan een kijkje nemen op de looppiste die voor de gelegenheid tot een halve pensenkermis wordt omgetoverd. Naast de sportieve strijd kwamen door de jaren heen ook allerhande nevencompetities op de voorgrond. Zo maken veel kringen er een erezaak van om met het mooiste standje uit te pakken. In die mate dat de constructies, die ze aan de kant van de piste neerpoten, door professionele firma's worden opgetrokken.

Apolloon houdt al jaren stand als te kloppen tegenstander. Deze hoogst gemotiveerde sportievelingen zijn het hun stand verplicht om alles in het werk te stellen om de overwinning binnen te halen. Dat ze nu eenmaal niet één van de grote kringen zijn, *counteren* ze met een ongeziene ijver. Het is dus aan de andere kringen om hun numeriek overwicht uit te spelen. Traditioneel hebben 'mannelijke' kringen het wat makkelijker om tegenvuur te geven. Zo slaagt het VTK er al jaren in om aanspraak te maken op een plaatsje in de topdrie en presteren kringen als Industria en de jongens van het ter ziele gegane studentenhuis Salvast vaak ook niet onverdienstelijk. Niet alleen de kringen laten van zich horen. In de laatste edities doken tevens studentenhuis en organisaties op in de hoge en soms ook lagere regionen van de einduitslag. Salvast gooide al jaren hoge ogen door steevast de grote kringen in de kuit te bijten.

Coalities

Het is al lang de gewoonte dat er tussen kleinere kringen coalities werden aangegaan om toch genoeg volk op de been te krijgen om de nacht door te komen. De verschillende richtingen aan de KHL bundelen al jaren de krachten. Godspeed, waar filosofie en godsgeleerdheid studenten elkaar vonden, lieten ook niet na om de sportieve uitdaging aan te gaan. Deze editie zullen ook de grote kringen alles in het werk stellen om Apolloon naar de kroon te steken. VTK gaat voor het eerst een coalitie aan met de jongens van Salvast. Hun vereende krachten zouden moeten volstaan om meer tegenstand te bieden aan het sportkot. Politika, die vorig jaar ontbrak op de deelnemerslijst, en het Pauscollege slaan de handen in elkaar. Als kring waarvan de studenten zich vooral in het centrum van Leuven bewegen, is het geen evidentie om genoeg lopers en geïnteresseerden naar de sportpiste te lokken. Een zeer waar ook het VRG mee te kampen had. Deze kring ging, ondanks zijn numerieke sterkte, al jaren gebukt onder een tanende interesse voor dit sportieve evenement. Twee jaar geleden besloten ze dan ook om die editie aan zich te laten voorbijgaan. Waarna ook de vorige editie werd overgeslagen. Onder impuls van hun huidige preses, die enkele weken geleden in Veto als sterk voorstander van de 24u uit de kast kwam, stapte de kring dit jaar opnieuw in de boot.

Of dit het tij kan keren voor de algemene dalende interesse is nog maar de vraag. Aan de organisatie zal het alleszins niet liggen. Professioneler en met meer oog voor detail dan ooit, spannen ze zich in om dit reuze-evenement de uitstraling van weleer te geven. De hele loop door kan je aan de verschillende standjes terecht voor verfrissingen en hapjes. Het gros van de kringen pakt uit met speciale attracties. Er zijn optredens, een dj-wedstrijd en genoeg entertainment om een avondje door te brengen. Is het niet al lappend, dan wel om de lopers aan te vuren.

PRESES EKONOMIKA

"Omdat ik de beste ben"

(foto: Roman Verraest)

Als er één presidium is waarvan de leden een bedenkelijke reputatie hebben, is het Ekonomika wel. Volgens andere kringen gaat het steevast om drankverslaafden zonder manieren en met een meerderwaardigheidscomplex. Over het ego van Ekonomika-preses Louis Raes mag je zelf oordelen na het lezen van dit artikel, maar we kunnen je verzekeren dat hij in elk geval wel manieren heeft.

Gijs Van Gassen

Veto: Heeft de specifieke reputatie van Ekonomika je afschrikt of juist aangetrokken om preses te worden?

Louis Raes: «Die reputatie stond volledig los van mijn kandidatuur. Ze is ook meer een gerucht dan werkelijkheid. En als ik mensen van andere presidia tegenkom, zie ik dezelfde tafereelen, hoor.»

Veto: Wat voor tafereelen?

Louis: «Mensen die lessen brossen. Het zijn studentjes hé. En studentjes drinken pintjes. Dat heeft gevolgen. Het is te zeggen: voor sommigen heeft dat gevolgen voor anderen niet.»

Misbruik

Veto: Zijn er binnen het Ekonomika-presidium afspraken over het versieren van eerste-bac'ers?

Louis: «Daar bestaan inderdaad zekere afspraken over. Die verschillen een beetje van jaar tot jaar. Als je een schacht kust, kan de prijs gaan van een bak bier tot een vat. Er bestaat ook een regel waarbij het presidiumlid op één plaats zijn haar mag houden en op alle andere plaatsen kaal moet zijn. Nee, ik ben nog niet het slachtoffer geworden van zo'n afspraak. Ik slaag er voorlopig vrij goed in om de afstand te bewaren.»

«Ik vind het ook niet gepast om, bijvoorbeeld op het onthaalweekend, misbruik van de situatie te maken als preses. Ik ben vriendelijk tegen de mensen en wil best ook een praatje slaan. Maar ik ga niet *socializen* om te *socializen*. Je kan trouwens wel vriendjes proberen te zijn met Jan en alleman, maar ik probeer gewoon mijn job goed te doen.»

Veto: Wat houdt die job van preses precies in voor jou?

Louis: De bedoeling van het presidium dit jaar is dat het zo open mogelijk is. Ook voor studenten die niet zo studentikoos zijn, maar misschien meer met hun studies bezig zijn. Die mensen moeten we ook proberen te bereiken en te betrekken en ze dan ook te laten blijven.»

Veto: Heb je met zo'n drukke job nog tijd om naar de les te gaan?

Louis: «Wel, ik probeer sinds dit jaar één specifiek vak regelmatig te volgen. Een vak van mijn promotor.»

Veto: Eén van de hoeveel vakken die je zou moeten volgen?

Louis: «Daar heb ik geen idee van.»

Veto: Weten je ouders dat?

Louis: «We hebben daar nog nooit specifiek over gebabbeld. Maar ik vermoed dat ze het wel weten.»

Koffietje

Veto: Weten ze eigenlijk wel dat je preses bent?

Louis: «Ook daar hebben we nooit specifiek over gepraat. Maar ik vermoed opnieuw dat ze wel een zeker idee hebben. Mijn moeder houdt zich ook niet echt met dat soort dingen bezig. Ze zit wel met mijn punten in natuurlijk. Ze was zelf een heel goeie studente. Maar mijn preses-zijn heeft weinig weerslag op mijn punten. In het eerste jaar deed ik niets speciaals en toen had ik dezelfde punten als nu. Nu heb ik een groter engagement, maar ik blijf even veel of even weinig tijd in mijn studies steken. Graden behalen is nu niet mijn eerste prioriteit: je moet keuzes maken in het leven en ik heb nu de keuze gemaakt om preses te zijn.»

«Maar volgend jaar ben ik geen preses meer. Dan ga ik ook het studentikoze een beetje achter mij laten en kijken wat er mogelijk is om serieus te studeren. Leven als een echte student lijkt me bijzonder aangenaam. 's Morgens vroeg opstaan, naar de les gaan en 's middags een broodje eten. Dan opnieuw naar de les en een koffietje drinken in een koffiehuis. 's Avonds naar een culturele voorstelling en dan om twaalf uur mijn bed in. Misschien kan ik zelfs eens een cursus onderlijnen.»

Veto: Tot slot: waarom ben je preses geworden?

Louis: «Omdat ik de beste ben.»

De mama

Veto: Wist u dat Louis preses was?

Mama: «Nee, dat wist ik niet. Maar ik vind het wel goed. Ik denk niet dat dat problemen zal opleveren voor zijn studies. Hij heeft waarschijnlijk vorig jaar hard zijn best gedaan om dat te bereiken. Dus als hij het vorig jaar kon combineren met zijn studies, zal dat dit jaar ook wel gaan.»

Veto: U bent zelf doctor. Denkt u dat Louis ook een academische loopbaan kan uitbouwen?

Mama: «Dat is een moeilijke vraag... Het ligt binnen de mogelijkheden. Hij is daar verstandig genoeg voor, dus als hij goed werkt zal dat misschien wel gaan. Maar hij moet ook wel genoeg gemotiveerd zijn natuurlijk.»

Veto: Waarom denkt u dat Louis preses is geworden?

Mama: «Omdat het zijn carrière later ten goede kan komen, denk ik.»

Van revolte tot medebestuur

Niets zo belangrijk als de aanhef van een studentenspeech. Het moet de oren doen spitsen en de aandacht trekken. Geheel volgens deze regels van de retoriek begon de studentenspeech tijdens de opening van het academiejaar dan ook met een contrast. Ooit was de kerntaak van de studentenbeweging 'de politie te provoceren, de proffen te affronteren en het rectoraat te vermasseren'. Vandaag echter willen de studenten niet meer protesteren, maar samen met de academische overheid de universiteit besturen. Want — zo voegde de woordvoester met redenaarstalent er aan toe — 'als gevolg van een mentaliteitswijziging zijn wij klaar voor volwaardig medebestuur'.

Dat geschetste contrast tussen vroeger en nu was voor de *Veto*-redactie aanleiding mij als historicus van studentenbewegingen te vragen een en ander te duiden. Studentenbewegingen zijn immers - anders dan velen veronderstellen - geen verschijnsel van de jaren zestig. Al in het begin van de 19e eeuw, ontstond de 'klassieke' studentenbeweging, toen studenten zich voor het eerst geroepen voelden om als groep een eigen rol te spelen in de maatschappij. Die studentenbeweging had strikt genomen geen eigen doelstelling, maar beschouwde zich als een beweeglijke voorhoede van een bredere emancipatiebeweging, waaraan ze haar bestaansreden ontleende. Ze wilde gehoor geven aan een appèl uit de maatschappij en droeg haar missie van generatie op generatie over. Haar roepingsbewustzijn werd mogelijk door de specifieke sociale positie van de student. Student-zijn was toen een 'totaalrol', vergelijkbaar met die van monnik of soldaat, met een eigen identiteit en leefwereld. Zonder die positie zou het (voort-)bestaan van een maatschappelijk georiënteerde studentenbeweging onmogelijk zijn. Leuven kende tussen 1870 en 1968 zo een 'klassieke' studentenbeweging, die tot in de jaren dertig zelfs ook leiding gaf aan een vrije scholierenbeweging. Ze speelde een voorhoederol in de katholieke Vlaamse beweging, en kende een hoogtepunt in de strijd om 'Leuven Vlaams', halfweg de jaren zestig.

Engagement

Naast deze 'klassieke' studentenbeweging kwam er na de Eerste Wereldoorlog ook een andere invulling. In de toenmalige internationale studentenkoepel *Confédération Internationale des Etudiants*, gingen stemmen op om in plaats van de bredere maatschappelijke problemen, de studentenbelangen in enge zin op de voorgrond te plaatsen. 'Klassieke' studentenleiders verzetten zich daartegen. De twee posities raakten bekend als de *student-as-such*-benadering enerzijds en de *student responsibility*-oriëntering anderzijds. Na de Tweede Wereldoorlog werd in de nieuwe internationale studentenorganisatie, de International Union of Students (IUS), aanvankelijk geprobeerd de twee oriënteringen te verzoenen. Enerzijds waren de studentenleiders uit de communistische landen absolute voorstander van een *student responsibility*-lijn die ook vraagstukken als wereldvrede en dekolonisatie tot haar opdracht rekende, anderzijds wilden ook de 'klassieke' studentenbewegingen in het Westen opkomen voor studentenbelangen, zij het meestal ingebed in het bredere ideaal van 'democratisering van het hoger onderwijs', dat zich richtte op het toegankelijk maken van de universiteit voor lagere sociale groepen.

De toon werd in Frankrijk gezet waar de studentenkoepel in 1946 het Charter van Grenoble goedkeurde. Het beschouwde de student als 'jonge geestesarbeider', die daarom ook eigen sociale voorzieningen, moest krijgen, ja zelfs een studietoeloo. Dat laatste werd in Frankrijk in 1951 nét geen wet en verdween nadien op de achtergrond. Het Charter bleef wel een referentiepunt voor studentenbewegingen in binnen- en buitenland, ook in Leuven, waar doorheen de koningskwesitie en de schoolstrijd het katholieke-Vlaamse engagement van de studenten was gegroeid. Vanaf de jaren vijftig werden de Vlaamse eisen en de sociale accenten er in één bedding gebracht, met de uitbouw van een sociale sector voor studenten met studentenrestaurant (Alma), cursusdienst (Acco), huisvestingsdienst en studentenmutualiteit. Ze werd gerealiseerd in samenwerking met de academische overheid en met structureel verankerd studentenmedebeheer. Begin jaren zestig werd 'studentensyndicalisme' naast de Vlaamse kwesitie het belangrijkste thema in de studentenbeweging.

Anders dan in Leuven gingen op internationaal vlak eind jaren veertig steeds meer Westerse koepels maatschappelijk engagement niet langer als een opdracht

Ze concretiseerde zich in november 1968 tijdens de actie 'informatierecht' in een staking tegen rector De Somer. De actie had geen direct resultaat, wat een verdere verschuiving naar links meebracht. In de volgende vijf jaar — die van het 'Rode Leuven' — gingen actieve studenten zich vooral bezighouden met brede maatschappelijke problemen zoals de Derde Wereld, de wapenhandel, Vietnam, de vreemdelingen of de relatie met Zuid-Afrika.

Kruisraketten

Maar de tijden veranderden. De economische crisis zorgde vanaf 1974 voor een zich terugplooiën van de studentenbeweging op de universiteit. Een nieuwe generatie beperkte haar opdracht tot 'democratisering van het universitair onderwijs', met als hoogtepunt de acties tegen de verdubbeling van het inschrijvingsgeld in 1977 (toen parallel met gelijkaardige studentenacties in Engeland en Frankrijk). De resultaten bleven beperkt. Vanaf de jaren tachtig manifesteerden zich binnen de toenmalige studentengeneratie twee richtingen. Een eerste bleef zich als de erfgenaam van '68 richten op 'democratisering'. Een tweede wilde af van die erfenis en koos er voor alle

een nieuwe generatie studenten de verdediging van studentenbelangen aan de universiteit zelf als enige opdracht voor de studentenwerking. De koepelorganisatie onthield zich voortaan van standpunten inzake kwesities als racisme, jeugdwerkloosheid of kindermisbruik. Omdat de redactie van *Veto* de 'democratisering' als gemeenschappelijk project voor 'de studentenbeweging' bleef verdedigen, werd de 'representativiteit' van het blad — en zelfs de naam — door kringverantwoordelijken in vraag gesteld, wat leidde tot toenemende curatele over de redactie in 1989, 1993 en opnieuw in 1996. Voor de verkozen studentenvertegenwoordigers werd het richtsnoer: a-politieke constructieve samenwerking met de academische overheid inzake onderwijskwesities en studentenaangelegenheden, op basis van formele representativiteit. Een studentenbeweging die de samenleving wilde veranderen — zoals de 'klassieke' van voor 1968 en de 'nieuwe' er na - bestond niet meer.

De diepere oorzaak van deze 'mentaliteitswijziging' bij de jongere generaties lag in de fundamentele verandering van de sociale positie van de student. Zijn 'totaalrol' bestaat niet meer, en ook niet meer de 'roeping' om zich als groep in te zetten voor de samenleving. Uit recent onderzoek bleek dat de student maar ten dele in Leuven 'leeft', dat het groepsleven zich daar grotendeels beperkt 'tot studentikoze vormen van betrokkenheid', en dat hij haast meer buiten dan binnen het studentenmilieu deelneemt aan verenigingsleven. Zijn engagement blijft trouwens — zo concludeerden de onderzoekers — 'heterogeen, versnipperd en weinig zichtbaar'. Het is minder gekenmerkt 'door totale overgave, sterke samenhang of grote idealen' dan wel door een afmeten aan 'de mate van nuttigheid voor het eigen curriculum of ontplooiing'.

Dat vandaag studentenvertegenwoordigers uitsluitend oog hebben voor de belangen van de *student-as-such* is daarom logisch. De studentenbeweging hoeft nu (misschien) niet meer te protesteren of te provoceren, maar dat is enkel omdat enerzijds de *student responsibility* voor de problemen in de wereld is verdampt, en anderzijds de huidige generatie professoren meer open staat voor studentenmedezeggenschap dan de vorige. Of een maatschappelijk georiënteerde studentenbeweging nog zal herleven acht ik twijfelachtig. Althans in Europa. Misschien nog wel elders, in ontwikkelingslanden, in dictaturen of in (nog) niet onafhankelijke nationale gemeenschappen. En dat dan vooral omdat daar de sociale positie van de student nog de kenmerken vertoont die ze bijna twee eeuwen lang in Europa heeft gehad.

Prof. Louis Vos Subfaculteit Geschiedenis

Suggestie voor verdere lectuur: Lieve Gevers en Louis Vos 'Student Movements' in W. Rüegg (ed.) A History of the University in Europe. Volume III. Universities in the nineteenth and twentieth centuries (1800-1945). Cambridge University Press 2004, ch. 8, p. 269-361; voor de periode na de Tweede Wereldoorlog zie: Louis Vos 'Student Movements' in het ter perse zijnde vierde deel van dit boek.

(foto archief)

voor de studentenbeweging beschouwen. Zij reageerden tegen het drijven in politieke richting van het steeds meer door de communistische afgevaardigden gedomineerde IUS, maar knootten ook aan bij een a-politieke studententraditie in een aantal landen. Dat resulteerde in 1950 in de stichting van een a-politieke International Student Conference (ISC), die zich wilde beperken tot loutere *student-as-such*-aangelegenheden. Ze bleef als concurrent van de IUS bestaan tot 1967, toen onthuld werd dat ze door de CIA was gefinancierd, terwijl de linkse IUS pas met de ineenstorting van het communisme in 1989 verdween.

In België was het franstalige studentenmilieu meer a-politiek, maar bleef het Vlaamse verbonden met de Vlaamse beweging, die geïnterpreteerd werd als een sociaal-progressieve emancipatiestroming. De studentenrevoltes van 1966 en 1968 rond 'Leuven Vlaams' deden uit het Vlaams en sociaal engagement een zelfstandige linkse 'nieuwe studentenbeweging' ontstaan, die zich van de Vlaamse beweging loshaakte en zich richtte op globale maatschappijkritiek. Die kritiek begon wel in eigen huis met de eis tot medezeggenschap.

politiek uit de studentenbeweging te bannen. Toen de eerste groep protestacties bleef voeren tegen het laattijdig uitbetalen van studiebeurzen en prijsverhogingen in de Alma, en bovendien probeerde 'de Leuvense studentenbeweging' te doen aansluiten bij het brede maatschappelijke protest tegen het plaatsnemen van de Amerikaanse kruisraketten in België, scheurden in 1984 zeven faculteitskringen zich af en vormden tijdelijk een eigen a-politieke koepel. Ze kreeg gemakkelijk erkenning van de academische overheid, die immers de depolitiserende stilte toejuichte. Toen in 1986 minister Coens de toelagen aan de universiteiten halveerde, de studiebeurzen loshaakte van de index en het inschrijvingsgeld verhoogde kwam er — zoals ook in Frankrijk gebeurde — een laatste opleving van de maatschappelijk geëngageerde studentenbeweging. Maar '86 — een anagram van '68 — kende geen vervolg. De *student responsibility*-lijn - toen al geslonken tot een verdediging van de eigen positie, zij het ingebed in de democratiseringsgedachte — verschrompelde verder.

Halfweg de jaren negentig beschouwde

UCL en K.U.Leuven rijden zij aan zij

Zeg nooit tegen een student van Louvain-La-Neuve dat je niet eerder hebt horen spreken over hun 24h vélo. Deze week vindt in Leuven de 24urenloop plaats, maar afgelopen woensdag gaven onze Franstalige collega's al het voorbeeld door de klok rond te fietsen. Deze wielervedstrijd met festivalallures is uitgegroeid tot hét studentikoos evenement aan de andere zijde van de taalgrens. 40.000 mensen zakten af naar de studentenstad om een rondje mee te fietsen, een pintje te drinken of gewoon te genieten van het uitgebreide animatie- en culturaanbod.

Ilse De Witte

Aan het begin van het academiejaar sprak K.U.Leuven-rector Mark Vervenne de wens uit om 'Leuven Vlaams' achter ons te laten en "de banden met zusteruniversiteit UCL opnieuw aan te halen." De rector voegde de daad bij het woord door zij aan zij met UCL-rector Coulie 'les 24h vélo' in gang te trappen. Traditioneel wordt het eerste rondje op de Grand Place gereden op het tempo van de 'persoonlijkheden', zo krijgen de deelnemers de kans om hun fiets te tonen aan het publiek.

In totaal waren er 83 deelnemende ploegen. Niet alleen de kringen en de gemeenschapskoten hadden een fiets in de wedstrijd, ook de inwoners van Louvain-La-Neuve en zelfs het Belgische leger waren vertegenwoordigd. De piloten in opleiding nemen elk jaar deel, want "tenslotte zijn wij ook studenten". Fietsers konden zich inschrijven in één van de drie competities die tegelijk plaatsvonden: 'vélos de courses', 'vélo folklorique' of 'vélos humanitaires'. Elk met een eigen klassemment, maar bij de folkloristische fietsen was het esthetische element ook van tel. Uiteindelijk haalden de Bisounours (of troetelbeertjes, idw) het van Pumba, de casinofiets van de KAJ, de zeilboot van ULYC, de oranje rook spuiende locomotief, het smurfenhuus in de paarse draak. Een opschrift op één van de folkloristische fietsen vat het mooi samen: "Het is de tijd die je hebt doorgebracht met je fiets, die hem waardevol maakte."

Bierfeesten

Studenten stromen toe in het station gedurende de dag, maar vooral 's avonds, om van daaruit uit te zwermen in de nauwe straatjes van Louvain-La-Neuve. Sommige komen om een rondje te fietsen, maar de meesten zijn er om een pintje te drinken. Waar de collega-studenten vooral trots op zijn, is dat tijdens deze 24 uren "het op één na grootste bierdebiet in Europa verzet wordt", na de Weense Bierfeesten. Het rijkelijk vloeien heeft in dit geval wel een hoger doel, namelijk het goede doel. Sinds vier jaar krijgen NGO's de kans om mee te fietsen in de categorie 'vélo humanitaire'. De NGO's hebben elk hun eigen infostand in het dorp Humanibière om het publiek te sensibiliseren voor hun thema. Voor elk pintje dat gedronken wordt, gaat er 0,05 cent naar Opération Humanibière. Verder worden de opbrengsten van de 'Challenge des 24h' integraal verdeeld onder de deelnemende NGO's. De deelnemers betalen inschrijvingsgeld om de uitdaging aan te gaan en zo de stad op een heel andere manier te leren kennen. De uitdaging bestaat uit 18 proeven verzonden door verschillende kot à projets met als hoogtepunt een deathride van de klokkentoren van de Sint-Franciskerk.

(foto Jelle Goossens)

De organisatie van les 24h vélo wordt gecoördineerd door Centre Sportif Etudiant (CSE): een kot à projet van 12 studenten dat werkt rond het thema sport aan de universiteit. Ook andere kot à projets en studentenkringen dragen, elk op hun eigen manier, een steentje bij, gaande van openluchtluiften tot OXFAM-ontbijten.

Politieacht

Veto: Sinds enkele jaren worden er extra inspanningen geleverd om de buurtbewoners meer te betrekken bij het gebeuren. Er nam dit jaar zelfs een afvaardiging deel. Hebben de inspanningen, zoals een infomoment op voorhand, vruchten afgeleverd?

Olivier, organiserende student: «De bewoners van Louvain-La-Neuve reageerden zeer positief op deze editie. Er werd ook aandacht geschonken aan de kleinsten en dat wordt geapprecieerd. De jeugd kon zich uitleven in het kinderdorp waar verschillende kot à projets animatie voorzagen; er was een fietscompetitie voor de 12 tot 18-jarigen: 'les 240 minutes' en de kinderen reikten een prijs uit voor de mooiste fiets. Eigenlijk is het vooral het opkuisen dat andere jaren wel eens een probleem was, maar dit jaar kregen we zelfs felicitaties van de inwoners over de nette staat van de stad. Ook tijdens de nacht kenden we geen grote problemen. De koers heeft slechts even stilgelegen omwille van een vermoedelijk gaslek. Samen met de brandweer hebben we dan de beslissing genomen om het parcours te verleggen.»

De politie wist te melden dat de nacht 'assez correcte' verlopen was met slechts enkele incidentjes. De eigenaar van 'Le Guinch-Bar' is alvast een minder tevreden inwoner. Ondanks de indrukwekkende ontplooiing van politiemacht tijdens les 24h, zag hij drie van zijn ruiten sneuvelen tijdens de nacht. Tijdens vorige edities van de 24urenkoers, zo gaf hij toe, kende hij echter geen problemen.

Veto: Welke maatregelen hadden jullie getroffen om een massa van

40 000 koppen probleemloos door de nauwe straatjes van Louvain-La-Neuve te loodsen?

Olivier: «De hulpdiensten stonden paraat op een centrale plaats. De politie, de brandweer, het rode kruis en CSE hadden er elk hun eigen centrum, van waaruit we konden coördineren. Via de walkie-talkies konden we met elkaar communiceren. Wijzelf van het CSE bevonden ons verspreid over het parcours en hadden bromfietsen ter beschikking om ons te verplaatsen. Daarnaast waren er vrijwilligers ofwel stadiers, die fungeerden als onze 'ogen'. De stadiers kon je herkennen aan hun gele en oranje regenjassen. Ze bewaakten het parcours en deelden programma's en flesjes water uit als alternatief voor alcohol. De walkie-talkies zorgden ervoor dat iedereen met elkaar in verbinding stond, zodat we zeer snel konden ingrijpen waar nodig.»

Schild en Vriend?

Veto: Waren naast rector Vervenne nog veel Vlamingen aanwezig tijdens 'les 24h vélo'?

Olivier: «Ik zou graag een warme oproep willen lanceren naar volgend jaar toe aan het adres van de Vlaamse studenten. We hebben dit jaar inspanningen geleverd om Vlaamse studenten aan te trekken, maar er waren geen deelnemende ploegen uit Leuven. Het zou toch leuk zijn als de rector van de K.U.Leuven en de rector van de UCL volgend jaar weer zij aan zij zouden fietsen met Vlaamse en Waalse studenten erachteraan.»

Onze rector staat dus niet alleen met zijn wens tot verbroedering. Er fietsten misschien geen Vlaamse studenten mee, maar er stond alvast wel een Vlaamse groep op de affiche. En het waren vast en zeker niet alleen Vlaamse studenten die stonden te springen en te zingen op de tonen van Janez Detd. Misschien valt die cultuurkloof dan toch wel mee?

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigneerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdays van 10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

Met vierhonderd waren ze. Kinderen die professoren belaagden met vragen over sterrenstof, zwarte gaten en appels. Op een speelse manier leerden enkele profen de kinderen wat bij over fysica, sterrenkunde en bio-wetenschappen. Het was niet altijd even makkelijk om aandachtig te blijven, maar "Rector Marc" was toch onder de indruk van de slimme vragen die gesteld werden op de tweede Kinderuniversiteit van deze maand. Een diploma was de beloning voor een voormiddag goed opletten. Om echter de echtheid ervan te garanderen, vroegen enkele kinderen vriendelijk maar kordaat aan de rector om zijn krabbel op het stukje papier te zetten.

foto's Roman Verraest

PROFESSOR VANBESELAERE OVER STUDENTENDOPEN

"Een aantasting van de menselijke waardigheid"

De tijd van het dopen is weer aan- gebroken. Iedereen heeft er zo zijn mening over. Een mooie traditie of een beschamende vertoning? We raakten er niet helemaal uit en leg- den onze tweestrijd voor aan een deskundige. Wat denkt een prof so- ciale psychologie eigenlijk over dit fenomeen?

Nele Van Doninck

Veto: Bent u gedoopt?

Vanbeselaere: «Nee, hoewel er lang gele- den wel een ander soort doop was. Daar heb ik wel aan meegedaan. Maar dat was voor het ganse jaar. Het was gewoon gezellig sa- menkomen, dat waren geen vieze proeven.»

Veto: Waarom denkt u, als psycholoog, dat er zo- iets als een doop bestaat?

Vanbeselaere: «Ik denk dat dat voor een stuk traditie is. Men ziet dat als een soort ini-

tiatieritueel. Mensen die lid willen worden van een groep, moeten door een bepaald ritueel gaan om de groepsvorming te bevorderen. Dat is toch de manier waarop het meestal verantwoord wordt.»

«Ik heb daar toch een aantal beden- kingen bij. Vooral dan bij de vieze dopen. Men verplicht dat niet, dus een deel is bereid om door het ritueel te gaan, een ander deel niet. Krijg je dan groepsvorming? Ja, maar er ontstaan twee subgroepen binnen je jaar. In plaats van dat het hele jaar zich identificeert als leden van één groep, wordt dat direct gesplitst. Enerzijds de gedoopten, anderzijds de niet-gedoopten. Je krijgt daar dan ook al gauw evaluatieve connotaties bij. De gedoopten vinden zichzelf de *straffe gasten*, voelen zich beter dan de 'flauweriken' die het niet aandurven. De bedoeling wordt zo voor een groot deel ondergraven, want men krijgt een op- splitsing van de groep of populatie waar men zich op richt.»

Vies

«Een tweede bedenking is het vieze. Ik kan daar echt niet bij dat men dat op die manier moet doen. Als je sommige doopver- slagen leest, dan vind ik die dopen echt een aantasting van de menselijke waardigheid. Als je dat opwerpt bij hetzij organisatoren, hetzij gedoopten, dan zeggen ze dat dat niet waar is, omdat ze er zelf voor kiezen. Maar ik vind dat de betrokkenen daar geen oordeel over kunnen uitspreken. Buiten- staanders moeten dat doen. De groepsdruk is ook groot, als je weet dat er de volgende we- ken op je neergekeken gaat worden. De keuze is wel vrij, maar je moet dat toch tus- sen aanhalingstekens zetten.»

Veto: Er is ook vaak een element van macht aan- wezig in de dopen. Is dat te verklaren?

Debeselaere: «Ik denk dat dat machtsspel samenhangt met het superioriteitsgevoel. Degenen die dopen zijn degenen die het vor- ig jaar door het ritueel zijn gegaan en zich

dus voor een stuk beter voelen dan de ande- ren. Zij worden geconfronteerd met mensen die nieuw en nog niet gedoopt zijn en die in hun beleving dus minder zijn. Dat willen ze laten voelen. Maar ik vind dat degoutant. Je zal in mij nooit een verdediger vinden van dat soort toestanden.»

«Nu, het hééft een positieve invloed. Binnen die groep wordt inderdaad de sa- menhang bevorderd. Maar het blijft een be- perkte groep en het zou gerealiseerd kunnen worden op een meer menswaardigere ma- nier.»

Veto: De laatste jaren zijn er toch minder studen- ten die eraan deelnemen. Is de druk om bij een groep te horen minder?

Vanbeselaere: «Nee, dat denk ik niet, ieder mens wil graag bij een groep horen. Het heeft ook praktische voordelen natuurlijk. Alleen denk ik dat mensen niet langer bereid zijn om aan die bepaalde voorwaarden te voldoen om erbij te horen. Dat vind ik een positieve evolutie.»

Middelpunt: Klapstuk #12

Hoewel Klapstuk een tweejaarlijks dansfestival is, valt er deze editie meer te beleven dan dans alleen. Meer dan bij de vorige edities zullen disciplines als muziek, theater, beeldende kunst en film een prominente rol krijgen in het gebeuren; zij het telkens in ontmoeting met de kunst van het dansen. STUK is altijd een ontmoetingsplaats geweest voor kunstenaars en Klapstuk #12 is een klassevoorbeeld van deze filosofie. De organisatoren durven het wel eens vergelijken met het Atomium: iedere bol stelt een project voor dat op zijn beurt kan verbonden staan met één of meerdere andere projecten. In dit middelpunt worden naast enkele recensies van de eerste dansvoorstellingen, ook enkele andere markante projecten uit de doeken gedaan.

Blind date

De organisatie van het Klapstukfestival heeft dit jaar met "Blind date" een nieuw concept bedacht. Het STUK brengt twee kunstenaars én festivaldeelnemers samen. De kunstenaars hebben een middag de tijd om samen iets in elkaar te flansen. Zo krijgen zij de kans om het publiek hun veelzijdigheid en originaliteit te tonen.

Twee artiesten met een totaal verschillende achtergrond en werkzaam op een ander domein van de kunst mogen samen hun kunnen demonstreren. Om één uur 's middags ontmoeten ze elkaar en beginnen ze een voorstelling voor die avond klaar te stomen. Bedoeling is dat ze de *blind date* met elkaar doorstaan, dat ze hun project plaatsen in het veelzijdige STUK-gebouw en dat ze bovenal het publiek boeien. Geen makkelijke klus leek dit en we waren benieuwd hoe het eerste duo het ervan af zou brengen.

In de Verbeekzaal had het koppel Styrofoam en Heine R. Avdal zich geïnstalleerd achter een groot scherm. Al gauw raakte de hele zaal aan beide kanten van het scherm gevuld. De kunstenaars zaten gespannen in hun geïmproviseerde salon: knalrode pluchen zetels, een pot vrouwen-tongen, een Perzisch tapijt en een salontafel waarop twee laptops en ander technisch materiaal stonden. Niet meteen het beeld van een traditionele kunstenaar.

Hoewel de huiselijke setting het publiek op zijn gemak kon stellen, zorgden de beelden en de muziek voor rusteloos heen en weer geschuif. Of was het de ontoegankelijkheid van de projectie die het publiek niet kon boeien? De bevreemdende muziek onder de beelden trachtte samenhang te geven aan de vliegtuigen, vingerafdrukken, subtropische zwemparadijzen, zelfmoordenaars en olifanten die de revue passeerden. De kunst bestond erin om ergens een lijn in te herkennen, toch?

Een sympathieke Avdal, die instond voor het beeldende aspect van de projectie, vond zijn *blind date* een aangename ervaring hoewel hij besefte dat het best wat boeiender had gekund. Het feit dat alles in een middag moest gebeuren én dat hij zijn partner slechts diezelfde middag ontmoet had, zorgde voor de nodige stress.

Na afloop volgde de ontlading en er werd nog wat nagekeuvel met andere kunstenaars in het salon. Er werd niet met de plant of met de zetels gegooid en ook het tapijt bleef netjes liggen. Een succesverhaal dus voor de *blind date* zelf. Ook de *blind date* met het gebouw kon op positieve reacties rekenen. Het publiek kon echter niet warm gemaakt worden en velen verlieten de zaal vroegtijdig.

Gezien op 20 oktober om 22.30 in de Verbeekzaal.

Soundscape

Richting expozaal, de laatste trap op en je komt oog in oog te staan met een tv. Programmatie voor vandaag: iemand die een stuk blauwe plastic omhoog houdt in het station, langs de weg, etc. Jawel, je hebt zonet je welkomsgeschenk gekregen van Soundscape, een expo die aansluit bij het festival Klapstuk #12.

Lovende woorden voor Bernard Dewulf die ons met een inleidend stukje tekst meteen weet te boeien. "Ruimten zijn geen alleenstaande dingen. Net als wij zijn ze mee gevormd door de Ander. Deze ruimte is geen kunstwerk, maar wat wil dat zeggen? Misschien zegt ze soms meer, omdat ze zwijgt." Als dat niet beloftevol is.

Het is helaas een belofte die grotendeels onvervuld blijft. De tentoonstellingsruimte oogt nogal kaal en wit. Overall slingeren pepermolens en kapstokken rond waarvan de bedoeling onduidelijk is. Misschien is het de bedoeling geweest een slordige woning weer te geven om zo aan te tonen dat het karakter van een ruimte bepaald wordt door de inkleding. In dat geval: geslaagd.

Wat vooral spijtig is, is dat bij geen enkel kunstwerk de naam van de artiest vermeld wordt. Gelukkig zijn er wel bladen met informatie aanwezig om wat ondersteuning te bieden. Maar het geheel blijft lichtelijk verwarrend. Sommige werken zijn ook in een hoekje weggeduwd waar enkel

een fanatieke bezoeker hen kan ontdekken. Anderzijds biedt een dergelijk donker hoekje wel een knusheid die toelaat van de combinatie van kunst en muziek te genieten.

Een voorbeeld van één van die weggestopte werken is 'Performing space' van Erki De Vries. Op de video wordt de dynamiek van een ruimte weergegeven door het stelselmatig verschuiven van panelen. De subtiele soundtrack van Kris Delacourt voegt net dat kleine extra toe.

Het merendeel van de projecten krijgt ondersteuning van soundtracks gecomponeerd door ISAN en B. Fleischmann. De muziek geeft een mooie achtergrond en is op zijn minst gezegd sfeerbepalend. In de composities van ISAN klinkt soms het Afrikaanse door, wat het totaal een warme tint geeft. Er wordt opmerkelijk vaak percussie gebruikt. B. Fleischmann lijkt ons dan weer mee te slepen in het mystieke van de geestenwereld die hij vermengt met het nu van dichtslaande deuren en voetstappen.

Als algemene conclusie: een pluim voor ISAN en Fleischmann omwille van hun trefende soundtracks. Wat de rest betreft, blijven we met vraagtekens achter. Niettemin zitten er enkele inspiratieve werken tussen. Wil je eens wat anders dan de doorde-weekse kunstgalerij, dan is dit zeker spek voor je bek.

HET MUZIKALE LUIK VAN KLAPSTUK #12

Door het bos de bomen zien

Wie de brochure van Klapstuk al eens doorbladerd heeft, weet dat de muzikale programmatie een onduidelijke warboel is. Iedereen doet wel iets met elkaar en elke naam komt minstens twee keer terug in een verschillend project. Steven Vandervelden, muziekprogrammatie van het Stuk, licht toe.

"De hedendaagse visie op dans is geen enge opvatting meer. Het grensoverschrijdende is heel belangrijk: dans reageert op een groot referentiekader. Dat kan gaan van film, mode of pop tot zelfs pornografie," zegt Vandervelden. "Muziek was dus geen grote stap." Ook voor het chaotische programma heeft hij een verklaring. "Deze twaalfde editie is opgebouwd als een atoom. Het bestaat uit een kernvoorstelling die vertakt is naar andere voorstellingen. Die voorstellingen zijn zelf dan weer met elkaar verbonden en de basis van weer nieuwe producties. Zo wordt iedereen wel aan iedereen gelinkt."

Het muzikale equivalent van die atoomstructuur vinden ze bij het Duitse elektronica-label Morr Music. Meer dan een strikt geordend bedrijf is Morr een collectief

van gelijkgezinde bands, met de platenhoezen en vormgeving van Jan Kruse, die trouwens ook de vormgeving van Klapstuk voor zijn rekening nam, als rode draad. Misschien vooral bekend dankzij The Notwist, al zijn die vreemd genoeg niet bij het label getekend. "Morr denkt niet binnen genres. Het was het eerste label dat abstracte elektronica combineerde met popmuziek. Denk maar aan een Belgische artiest als Styrofoam. Zijn drie-minutensongs zijn geen onbeluisterbare laptopmuziek voor de elite meer, maar radiovriendelijke pop."

"Wie van popmuziek houdt, kan zo naar Klapstuk komen"

Van de kritiek dat Klapstuk vooral voor de *happy few* is weggelegd, wil Vandervelden dan ook niet weten. "Bands als Styrofoam en Lali Puna zijn helemaal niet elitair. Meer nog, ze geven het festival een makkelijke instap, ook voor studenten. Wie van popmuziek houdt, kan zo naar deze Klapstukeditie komen."

Labelnights

Concreet vallen in eerste instantie vooral de drie Morr-labelnights op. Zo treden nu dinsdag Styrofoam en Isan op. Styrofoam, het alterego van Antwerpenaar Arne van Petegem, is elektronica op zijn toegankelijkst. De combinatie van zijn kille, blipende beats en warme synthesizers werkt uitstekend met zijn melancholische, voorzichtige stem en kan probleemloos een groot publiek aanspreken. Isan is dan weer het andere Morr-uiterte. Hun laptopelektronica blijft verankerd in de zweverige ambient en de click 'n' cuts, maar is toch meer dan wat gekraak en geruis. Of zoals ze het zelf omschrijven: "Meer poppy dan sommigen, maar minder poppy dan velen." Op 7 november komt Morrs paradepaardje Lali Puna naar de stadsschouwburg samen met nobele onbekende FS Blumm. Lali Puna, met Markus Acher van The Notwist op gitaar, presenteert er hun laatste, weliswaar iets mindere album *I thought I was over that: rare, remixed and b-sides*. Toch is hun elektronische pop zeker niet te missen en zal hun optreden ongetwijfeld één van de muzikale hoogtenpunten van deze Klapstukeditie worden. Op 10 november verzorgt B. Fleischmann samen met Masha Qrella de laatste labelnight en sluiten ze Klapstuk #12 af.

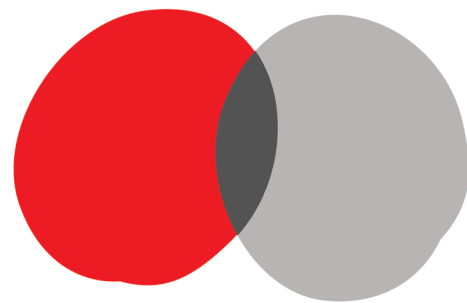
Relatiebureau

Maar er is meer: de labelnights zijn maar het tipje van de sluier. Zo ontmoeten we in de paviljoenen van de Stukgebouwen de twee Britten van Isan. De gebrilde heren zijn druk bezig achter hun laptop. "We zitten hier alle dagen van half

tien 's morgens tot negen uur 's avonds. Bedoeling is dat we de soundtrack maken bij enkele kunstwerken van de tentoonstelling Soundscape. Terwijl de bezoekers naar de kunstwerken kijken, kunnen ze met een hoofdtelefoon luisteren naar onze muziek. Daarnaast hebben we ook een Blind Date met een zekere Vanessa, een danseres. Het lijkt hier wel een relatiebureau (*lacht*). We ontmoeten haar pas de dag zelf en werken dan à l'improviste een korte voorstelling uit, gratis ergens in het Stukgebouw. We beseffen maar al te goed dat dat best gevaarlijk kan worden. We doen ons best om er geen ramp van te maken," vertellen Antony en Robin tussen twee koffies door. Ook B. Fleischmann is druk bezig. De Oostenrijker maakt de soundtrack bij een microfoto van een glas bruiswater. "Het is de eerste keer dat ik een soundtrack maak bij een kunstwerk. Voor deze foto heb ik het geluid van water en bubbels opgenomen en dat dan gemanipuleerd met distortions en andere filters. En daarmee heb ik dan een song opgebouwd."

Bouwdoos

En dat is niet het enige wat er te gebeuren staat rond het Morr-label. Ook andere artiesten als Styrofoam en FS Blumm gaan een Blind Date aan met iemand uit een ander veld. Daarnaast kwam platenbaas Thomas Morr afgelopen donderdag platen draaien in het Stukcafé en loopt er een tentoonstelling van het grafisch werk van Jan Kruse, vormgever van Morr. "Ik raad ook zeker de performance/concert van Morr-muzikant Tarwater aan," voegt Vandervelde er aan toe. "Zijn optreden kadert in Structure Multifunctions, een soort aluminium bouwdoos die op allerlei manieren in elkaar kan worden gezet. Tarwater mag ermee doen wat hij wil. Hij kan ze opstellen als podium of ze als percussie gebruiken en dat dan samplen en verwerken in zijn muziek." Kortom, genoeg te ontdekken voor wie zijn muzikale horizonten eens wil verruimen.

A L'OEIL NU

Opening mist zijn effect niet

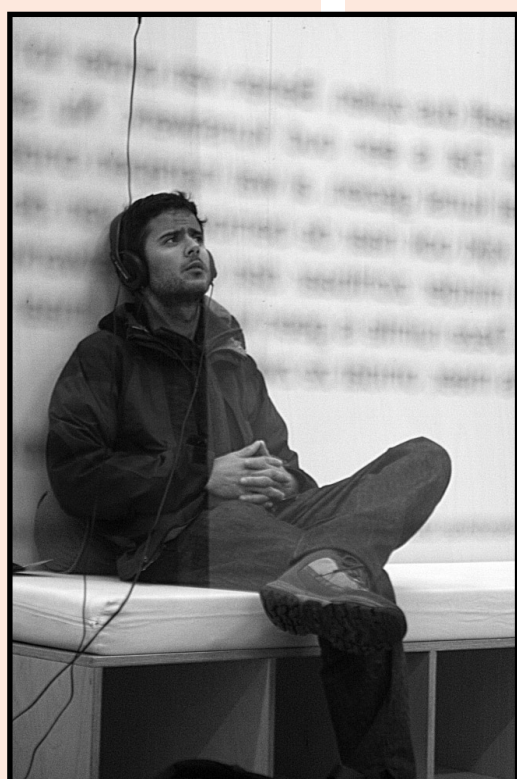
Na een receptie met speecheen allerlei, vele internationale gasten/kunstenaars en een natje en een droogje, zette een menigte zich in beweging naar de Soetezaal waar de openingsvoorstelling van het dansfestival zou plaatsvinden. "A l'oeil nu" was het resultaat van een handvol grote namen uit het Franse kunstenaarswereldje. Bovendien werd de voorstelling naar voren geschoven als één van de sleutelprojecten van deze Klapstukeditie. Het resultaat was een geslaagde evenwichtsoefening tussen architectuur, dans en film.

De Association Fin Novembre, een Frans collectief, bestaat uit artiesten van verschillende terreinen. Het is voor dit festival aan het werk gegaan met het STUK-gebouw zelf. Een groot en klein projectiescherm namen de aandacht weg van het lege podium en de projecties voerden het publiek mee naar de catacomben van het STUK-complex. Intelligente spelletjes werden opgezet: een man met verband rond het hoofd was op wandel door het gebouw en werd gevolgd door een camera. Deze projectie werd stopgezet wanneer de man het podium overliep. De schermen floepten weer aan als de man de deur op het podium achter zich dichttrok. Een Aha-Erlebnis steeg op uit de zaal.

Het spel met de vage grens tussen wat men bekijkt en wat men beleeft werd verder gezet, waardoor de toeschouwer op een paradoxale manier betrokken en gedesoriënteerd raakte. De overgangen in de voorstelling waren niet altijd even voor de hand liggend; duidelijk was wel dat de architectuur van het gebouw de hoofdrol kreeg. Zo vond op het STUK-dak een Kung Fu-afrekening plaats waarin de dame van het gezelschap zich ontpopte tot een meedogenloze strijder en zich een weg door het STUK-complex vocht. Verder paste de Association een concept uit de improvisatiewereld toe: een korte situatie werd gebracht in verschillende genres. Het werd omgevormd tot een expressionistische horrorfilm, een genre dat sowieso op de lachspieren werkt. Climax van deze versie was een lachwekkende 'stukausaurus' op het STUK-dak. Verder was er een Amerikaanse vertolking uit de *seventies* en de Franse stereotiepen werden ook nog eens boven gehaald. Een aloud concept dat steeds weer tot vrolijke situaties leidt.

Het hoogtepunt was ongetwijfeld de deconstructie van het gebouw zelf. Een wand van de Soetezaal werd weggehaald. Mensen op de eerste rij grepen naar hun jasjes toen de eerste koude de zaal binnenkwam. Maar de opening miste zijn effect niet: de rugrilling was compleet toen een intrieste clown, die al een eind op het podium voor dood was achtergelaten, impulsief besloot te springen. Tot ontzetting van het publiek.

Door de snelle opeenvolging van beelden en situaties, balanceerde het publiek tussen emoties van verwondering, amusement en schrik. De wanhoopsdaad van de clown werd gevolgd door een eenvoudig elegante en haast rituele dans. De stukausaurus nam het dansen over en sloot de voorstelling af met logge danspasjes op de tonen van "Kung Fu fighting". Tegelijk slaagden de artiesten erin om hun eigen kunnen te relativeren en te overschouwen. Zo zond men achteraf nog de bloopers uit van de vooropnames en ging men ook een kijkje nemen achter de schermen om zo alle opgelaten ballonnetjes te doorprikken.

THE KLEINE EPISODE

Moderne dans met smurfen

'The Kleine Episode' is een voorstelling met een titel die verwart. *The Kleine Episode*. Moet dat niet 'The Little Episode' zijn? Of 'Die Kleine Episode'? Niet dus.

The Kleine Episode is een voorstelling van het collectief "Episode", dat gevormd werd door (ex-)Forsythe-dansers Prue Lang, Nicole Peisl en Richard Siegal. Speciaal voor Klapstuk werken ze samen met Morr-muzikant Christian Kleine. Het collectief Episode werd opgericht met de bedoeling geïmproviseerde voorstellingen te brengen. Ze ontwikkelden daarvoor zeven "dogma-regels", om zichzelf creatief uit te dagen. Eén ervan is dat de choreografie niet op voorhand vastgelegd mag zijn. Een andere dat de interactie van het individu met het systeem de buitentijdelijke —of *extemporaneous* zoals ze het zelf schrijven— structuur van de voorstelling bepaalt. Ze werken als collectief met verschillende mensen samen, wat meteen ook aanleiding geeft tot verschillen in de voorstelling. Voor Klapstuk gaat dus Christian Kleine aan het werk. Vandaar: *The Kleine Episode*.

Bij het binnenkomen van de zaal wordt de aandacht direct getrokken door een vierkant op de dansvloer. Het bestaat uit 44 kleine plastic smurfen. De voorstelling zelf begint met een "Good evening everybody", een muzikant en een laptop. Muzikant Christian Kleine neemt plaats achter de laptop, start de muziek en drie dansers komen één voor één de zaal binnen.

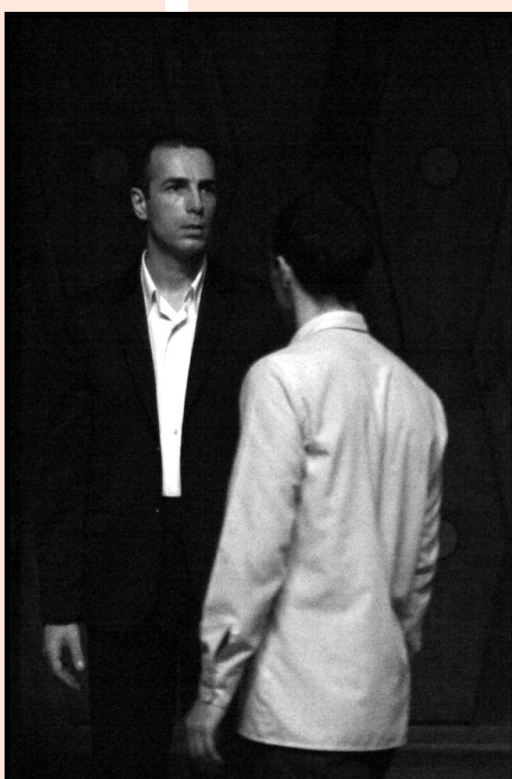
Alleen al de muziek is de moeite waard. Christian Kleine weet wat hij doet. Hij heeft ervaring als dj, en is sterk geïnspireerd door elektronische muziek. Hij produceert in deze voorstelling een soort loungemuziek, die overwegend rustgevend is, maar soms sterk in intensiteit en ritme toeneemt. Hoewel hij de muziek produceert, is het zowel aan de dansers als aan hemzelf om in te spelen op wat er gebeurt. De dansers moeten niet alleen interageren met elkaar, maar ook met de muziek. Daardoor wordt het moeilijk te zeggen wie er nu op wie reageert. Ondanks deze dubbele moeilijkheid voor de dansers zit de voorstelling goed ineen. De dansers hebben ervaring met dit soort voorstellingen en dat zie je ook. Tussen de concentratie door is er al eens tijd voor een schalkse blik richting mededansers of muzikant.

De plastic smurfen spelen een dubbele rol in het stuk.

Er wordt danig mee geschoven en uiteindelijk ontstaat er een kleiner vierkant op de vloer. Het vierkant zelf is een soort afgesloten ruimte, waar de dansers alleen door de goodwill van een mededanser in kunnen. De ene danser fungeert als een soort poort voor de andere. Ook hier wordt op elkaar en op de muziek ingespeeld; elke actie heeft immers zijn eigen 'geluidje'. Of het geluidje de actie veroorzaakt, of de actie een geluidje vraagt, is ook hier weer de grote vraag.

Hoe esthetisch een voorstelling ook is, voor de ongevoefde toeschouwer is het niet altijd gemakkelijk om de onderliggende betekenis ervan te doorgronden. Dit is echter geen

probleem bij deze voorstelling, die ook visueel erg mooi is, en het zou zonde zijn ze kapot te analyseren. De vraag blijft uiteindelijk: was het de moeite waard? Het antwoord: zeker! Ondanks de ongemakkelijke zitjes in de Labozaal was deze voorstelling de moeite waard om uit de zetel te komen.

STRUCTURE MULTIFONCTIONS #1

Van chaos naar dodelijke orde

Performance zet vandaag de dag de toon in de danswereld. Klapstuk pakt uit met Structure Multifonctions #1. SMF1, een productie van Nicolas Floc'h, Rachid Ouramdane en Christian Rizzo bevestigt deze stelling.

Wat maakt dans tot dans? Een vraag die geen antwoord kent. SMF#1 maakt duidelijk dat er ruimte is voor interpretatie. Het eerste dat opvalt in de Studio waar de voorstelling plaats heeft, is de chaos van aluminium platen en dozen. Die constructie prikkelt de nieuwsgierigheid. Daarop wandelen drie mannen de studio binnen en kleden zich om. Gewone mensenkleren trekken ze uit om zich in dierenpakken te hiusen.

De constructie krijgt voor het eerst betekenis: de aap, de panda en de miereneter leggen zich languit in hun dieren-tuin. Kronkelende bewegingen geven het dierenallegaatje een lichte vorm van actief bestaan. Interessant wordt het pas als de aap en de panda met de afbraak van hun omgeving starten. In een goede verstandhouding tussen beide wordt de miereneter tegen de muur geduwd. Controle over zijn bewegingen heeft hij niet meer. De twee plaatsen hem in een positie zoals zij die verkiezen.

Aanvankelijk trekken de artiesten de aandacht door hun behendigheid die ze aan de dag leggen om binnen hun beperkte constructie te bewegen. Naarmate de tijd vordert gaat dit vervelen. De nieuwe invalshoek om de miereneter totaal passief te maken komt een beetje te laat.

Zo gaat de voorstelling een eind door tot de platen en dozen in de ruimte worden verbouwd om een andere betekenis te krijgen. Ze bouwen allemaal een nestje: de panda creëert een huiselijk tafereel met een tafel en twee stoeltjes. De aap bouwt een kamerscherm om zich achter te verschuilen. De miereneter maakt een platform om op te zitten. Het afbreken en bouwen van dozen en platen gaat maar door waardoor de aandacht te veel gevestigd wordt op de ruimte en te weinig op het spel van de acteurs in de ruimte. De herhaling van het bouwen en afbreken verveelt tot de panda een stuk van zijn kostuum uittrekt. Enig lichtpunt vormt het kleine stukje ballet. Een statement met een ironisch kantje.

De vermenschelijking van de figuren komt bovendien.

Langzamerhand wordt duidelijk dat de drie personages hun dood aan het voorbereiden zijn. Na een lange aanloopfase vormt de studio een kerkhof waarin elk dier zijn graf zal krijgen. De theatrale muziek en enkele christelijke kruisbeelden vormen de aanleiding tot de oplossing van het mysterie. Een perfect georchestreerd tableau om de stille dood te ensceneren. Dierenpakken worden volledig uitgetrokken en uitgesteld. Bouwen we ons leven lang aan het ultieme einde? De vraag lijkt gesteld te worden en het antwoord lijkt te wachten op een invulling van de toeschouwer. De zorgvuldigheid waarmee de laatste performer nog eens alle dierenlijken nakijkt om te zien of alle details op het kerkhof kloppen dwingt om na te denken over de vraag. Opnieuw steekt het gevoel van ironie de kop op. Het einde kwam als een verrassing. De dood komt altijd onverwacht. Enkel het leven lijkt soms te langdradig om te volgen.

Het volledige programma van Klapstuk is te vinden op www.klapstuk.be

De verrassende carrièrewending van de rector

De nacht had al bezit genomen van de enge straatjes op en rond het Hogeschoolplein toen we de Standonckstraat indoken. Veel studenten gebruiken deze sluipteg om snel van aula te wisselen. Je vindt er ook een hoogst authentieke Ierse Pub: Thomas Stapleton.

Tom Van Brussegem

Echte pubs zijn dun gezaaid in en om het Leuvense. Maar waar je ze vindt, zijn ze een thuishaven voor op sport en Guinness verlekerde cafégängers. Van buiten wenkt een gezellige drukte ons vanachter de aangedampte ruiten naar binnen. We wurmen ons door een mensenmassa die gebiologeerd naar een groot scherm staart en we zoeken achterin de pub een plaatsje. Toen we hier eerder een avond doorbrachten was het bijlange niet zo druk, maar nu laten we ons meeslepen door de gezellige drukte en overweldigen door het gezellige decor.

Telefoonnummer

Als er iets bestaat als een schoolvoorbeeld van de Ierse pub dan moet deze wel behoorlijk dicht in de buurt komen. De bloedrode muren doen onmiddellijk verlangen naar een vette Guinness. De geroutineerde cafégängers gooien die hier per halve liter achterover, maar die kelk laten we aan ons voorbijgaan. Om het onderzoek toch niet te hypothekeren, houden we het op een klein formaat. Tot onze verbazing wordt er ook behoorlijk wat Stella verzet aan de toeg. Het is en blijft een Leuvense kroeg en het internationaal getinte gezelschap dat deze pub frequenteert, heeft blijkbaar ook het Leuvense Goud ontdekt.

Het warme eikenhouten interieur kon zo uit een kerk gejat zijn en doet erg rustiek aan. Achterin zijn er verschillende loges waarin je je met gezelschap kan terugtrekken. Of dat voor het spelletje kaarten is of minder eerbaar vertier, is een

andere, onduidelijke zaak. Aan verscholen en knusse hoekjes geen gebrek in deze pub. De roodfluwelen zetels zitten goed en in het gezellige geroezemoes staren we gefascineerd naar de mysterieuze tekens die te pas en te onpas opduiken.

Wanneer de dagroom bruusk verstoord wordt door een erg aardige jongedame die de glazen komt afruimen, doet de gelegenheid zich voor om meer te weten te komen over deze zaak. Georgia Cusack is een Ierse in hart en nieren. Ze volgde haar vriendje, die hier kwam studeren, naar Leuven en ging

(foto Jelle Goossens)

zelf achter de bar aan de slag. Een geniepig lid van onze onderzoekscel probeerde het, zich van geen kwaad bewuste, kind naast de naam ook het telefoonnummer te ontfutselen. Gelukkig nam een laatste restje fatsoen op het beslissende moment de overhand. Guinness is een straf brouwsel, laten we het daar maar op houden. Wees er maar zeker van dat het bewuste lid onverwijld uit de onderzoekscel wordt geschopt. We willen kost wat kost het blazoen onbesmet houden en bieden daarom onze excuses aan. We laten de vrouw aan het woord. Georgia werkt nog niet lang in deze pub maar beantwoordt gewillig de vragen tussen het schenken en afruimen door.

Veto: Wie is in godsnaam Thomas Stapleton?

Georgia Cusack: «Stapleton is een Ier die in de zeventiende eeuw les volgde aan het Iers College in Leuven en het in 1661 tot Rector Magnificus schopte om dat ambt de volgende twintig jaar te bekleden. Hij werd zelfs begraven in Leuven en tot op vandaag kan je zijn graf terugvinden in Sint-Pieter op de Oude Markt.»

Veto: Wat betekenen de symbolen die de loges en het plafond bedekken?

Georgia: «Dat zijn Keltische symbolen, maar de juiste betekenis ken ik ook niet. Op de loges zie je de emblemen van de vier verschillende delen in Ierland terugkeren. Ulster, Leinster, Munster en Connacht. Ook de typische Ierse symbolen zoals de harp en klavertjes vind je ook overal terug.»

Veto: Komen hier vaak studenten?»

Georgia: «Het is niet zo dat het grootste deel van ons cliënteel uit studenten bestaat. Laat het ons houden op de helft studenten en de helft 'gewone' mensen. Een balans als het ware. De studenten zijn wel vaak Erasmussers die hier de avond komen doorbrengen.»

Veto: Is het hier elke keer zo druk?»

Georgia: «Nee, niet altijd zoals vanavond. Wanneer er voetbal op televisie is, kan je hier natuurlijk over de koppen lopen, maar doorgaans is het hier veel rustiger. Op zaterdagavond zijn hier vaak optredens en komt er ook heel wat volk over de vloer. We nodigen groepen uit die dan een ganse avond hun ding komen doen. Meestal zijn dat wel groepen die in de sfeer passen.»

Kenmerken

Locatie: Standonckstraat 4

Pint: Stella van 't vat (1.60 euro)

Guinness van't vat: 2.10/4.20 euro

Koffie: 1.70 euro, 'Always' with a cookie

Herentoelet: "We gingen op de redactie al, sorry".

UGO NWADIKWA VOETBALT IN TWEDE, MAAR STUDEERT IN EERSTE (BAC)

Sterspeler bij OHL, bankzitter bij TEW

Ugo Nwadike is amper 17 en heeft al een basisplaats bij tweedeklasser Oud-Heverlee Leuven (OHL). Dit jaar startte hij ook als student TEW. Daar zit hij voorlopig nog op de bank.

Dries De Smet

Veto: Sinds begin oktober sta je in de basis. Is 17 jaar niet erg jong?

Ugo Nwadike: «In de ploeg staan ze daar heel positief tegenover. Ze weten ook wel dat een jonge speler meer foutjes maakt. Ik heb nog weinig ervaring en dat proberen ze me nu vooral aan te leren.»

Veto: Naast voetballen studeer je ook. Is dat combineerbaar?

Ugo: «Ik kan tot nu toe altijd naar de les gaan. Voetbal en universiteit overlappen niet. De schema's zijn goed combineerbaar, studeren na de les wordt moeilijker. Tijdens de examens zal ik het voetbal moeten laten vallen.»

Geruchten

Veto: Vrees je dan niet voor je basisplaats?

Ugo: «Vorig jaar zijn een aantal jongens twee weken niet kunnen komen omwille van hun examens. Ze begrijpen dat hier op de club. Mijn diploma komt op de eerste plaats, dat heeft mijn vader altijd gezegd. Ik heb nu een

topsportstatuut aangevraagd, maar we zullen wel zien als het zo ver is.»

Veto: Wanneer zien we jou bezig in eerste klasse?

Ugo: «Zoals onze ploeg het nu doet, schat ik dat we over drie of vier jaar zullen promoveren. Dan promoveer ik mee. Of misschien ga ik wel een jaartje vroeger naar eerste.»

Veto: Heb je al aanbiedingen gekregen?

Ugo: «Neen. Er doen wel geruchten de ronde, maar daar hecht ik geen belang aan. Ik ben daar nu ook niet echt mee bezig.»

Veto: Bij welke ploeg zou je liefst spelen?

Ugo: «Racing Genk. Schitterend stadion en schitterende sfeer. Het doet me een beetje denken aan OHL.»

Veto: Je hebt Nigeriaanse roots. Supporter je ook voor Nigeria?

Ugo: «Ik supporter iets meer voor Nigeria dan voor België. Maar helaas zijn ze er bij het WK ook niet bij.»

(foto Dries De Smet)

Gratis

studentenabonnementen bij OHL

Tweedeklasser Oud-Heverlee Leuven deelt nog tot 31 oktober gratis abonnementen uit aan studenten. Die zijn op vertoon van een studentenkaart te verkrijgen op het secretariaat van de voetbalploeg. Met het abonnement kan je alle thuiswedstrijden van Oud-Heverlee Leuven bijwonen. Momenteel zijn er al 360 abonnementen de deur uit. Chris Vandebroek, PR-verantwoordelijke van de club, geeft tekst en uitleg.

Chris Vandebroek: «Met deze actie willen we de studenten naar ons stadion lokken. We weten dat het niet altijd evident is voor studenten om te komen kijken. Maar onze matches vinden altijd op zondagmiddag plaats, je hoeft er dus als student niet het hele weekend voor te blijven.»

Veto: Vreest u niet dat de plaatsjes die gereserveerd zijn voor de studentenabonnees leeg zullen blijven?

Vandebroek: «Het risico bestaat natuurlijk dat studenten enkel bij de topwedstrijden zullen afzakken. Dat is op zich niet zo erg. Door de abonnementen leren ze ook ons clubcafé kennen, waar ze tijdens de week een match op groot scherm kunnen meepikken.»

Het secretariaat van OHL is open op dinsdag, woensdag en donderdag.
Meer info op www.ohl.be

(advertentie)

Tweedehandscomputers

met 1 jaar garantie!

Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.

Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.

Schermen van 5-100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops, onderdelen. Tel.: 016/25.91.03. Mail: info@recupc.be. Adres: Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo.

Moet er nog zand zijn?

Jong opkomend talent, Veto heeft er als geen ander een neus voor. Sandbox Society sierde al de affiches van Schapenrock en Suikerrock. Als die groep dan ook nog eens de fakbars afschuimt om het studentenvolkje een vrolijke avond te bezorgen, wie zijn wij dan om thuis te blijven?

Nele De Meyer

De eerste halte van Sandbox Society betrof de fakbar van Industria. De aardig volgelopen studentenbar gonsde van het geroezemoes, het goudgele vocht vloede rijkelijk uit de tapkranen en de zanger? 'Die is nog eventjes oordopjes aan het zoeken...' Dat de akoestiek inderdaad beter had gekund, staat buiten kijf maar dat weerhield het zanderige viertal er niet van alle remmen los te gooien op het podium. De broers Mich en Thomas (zang en gitaar), bassiste Katrien en drummer Christophe besloten van bij het begin alle registers open te trekken en trakteerden de aanwezigen op een stevige soundcheck. Toen de oordopjes op hun plaats zaten, rolden melodieuze rocknummers door de zaal. Het publiek bespelen was ook een onderdeel van hun *setlist*: een cover van Robbie Williams' 'Let me entertain you' werd op enthousiast applaus onthaald. Toen het publiek even later gevraagd werd een oprecht 'shalalala' ten berde te geven, lukte ook deze opzet wonderwel. Benieuwd of de fakbar volgelopen was met kennissen en trotse familieleden, duwden we hen een microfoon onder de neus.

Afscheid

Veto: Wat doet jullie naar de fakbars trekken?

Mich: «We zijn alle vier afkomstig uit het Leuvense en hebben hier ook gestudeerd. Onze bassiste studeert nog, ze zit in het eerste jaar bio-ingenieur. Zelf heb ik

Moderne Geschiedenis gevolgd. Toen ik twee jaar geleden afstudeerde, besefte ik wel dat het ontzettend moeilijk is om afscheid te nemen van het studentenleven. Zo zijn we op het idee gekomen om in zoveel mogelijk jeugdhuizen en fakbars te gaan optreden.»

Katrien: «Bovendien liggen de fakbars in de kern van Leuven, daarvoor speelden we vaak buiten de stad. Nu zijn we dus gemakkelijker te bereiken door het studentenpubliek. Deze tour zien we vooral als een leerschool, met het geven van zoveel kleine optredens leer je als groep veel bij. Uiteindelijk ben ik nog maar een jaar geleden bij de groep gekomen.»

Thomas: «Met de huidige bezetting zijn we inderdaad nog maar een jaar bezig, daarvoor zijn we door een paar andere formaties heen gegaan. Drie jaar geleden zijn we met zeven begonnen en nu zijn we nog met z'n vieren. Nu blijven we bij elkaar tot de dood ons scheidt. (lacht)»

Veto: Vanwaar die ietwat excentrieke groepsnaam?

Mich: «Voor we voor de eerste keer de studio ingingen, hebben we wat nummers zitten herwerken in een zandgroeve hier in de buurt. De keuze was toen al snel gemaakt. Misschien heel stom, maar we denken daar al niet meer over na. (lacht)»

Veto: Wat hopen jullie te bereiken?

Christophe: «Het publiek entertainen is ons hoofddoel. Natuurlijk zouden we ook graag België platspelen (lacht).»

Thomas: «Eigenlijk is onze filosofie als volgt samen te vatten: rock 'n roll is vier akkoorden, een pintje *and that's it*...»

als student en actief lid van het presidium veel tijd heb doorgebracht.»

Trommel

Thomas: «We hopen op deze tour gespaard te blijven van ongemakken. De vloek die op onze groep rust, is het uitvallen van de stroom bij ongeveer elk optreden. We lossen dit euvel dan als volgt op: Christophe gaat met z'n trommel in het midden van het publiek zitten, de anderen gebruiken hun handen en hopen dat Luminus of Electrabel snel ter plaatse komt. We besteden dus veel aandacht aan de interactie met het publiek.»

Veto: Waren er vooral vrienden van jullie komen kijken vanavond?

Christophe: «Nee, helemaal niet. We schrokken er eigenlijk zelf van: om tien na negen gingen de deuren open en meteen daarna stond er al vijf man voor het podium! Dat is toch ongehoord? (lacht) Er waren een vijftal vrienden aanwezig, de rest bestond uit de vaste Industria-kern.»

Veto: Wat zijn de verdere plannen?

Mich: «Er wordt een demo opgenomen die binnen een paar maanden klaar zou moeten zijn. De fakbartour is dan ook ideaal in die zin dat we daardoor veel optredens doen en onder de mensen komen. Als we dan via die demo een groter optreden kunnen afdwingen, heeft het publiek ons ook al in het Leuvense aan het werk kunnen horen. We doen deze optredens dan ook helemaal niet voor het geld, we krijgen trouwens ook geen geld van de fakbars. Jeugdhuizen betalen doorgaans wel. Die opbrengst gebruiken we voor onze demo en voor het materiaal.»

Sandbox Society speelt op 7 november in het HdR en op 28 november in Doc's bar. Meer info en data op www.sandboxociety.be

(foto Roman Verraest)

Katrien: «En een feestje bouwen!»

Mich: «Inderdaad, als de stem en de gitaar dan vals klinken, is het maar zo. We kijken vooral uit naar het optreden in Doc's (fakbar *Geneeskunde, red.*), die zaal is echt geschikt: groot podium, goeie boxen, schitterende akoestiek. We hebben dan ook geen moment gearzeld toen de mensen van Doc's ons belden. Zelf kijk ik erg uit naar de fak van Letteren, de plaats waar ik

VETO'S VISITATIECOMMISSIE (3): GRONDIGE STUDIE VAN VRAAGSTUKKEN UIT DE MORAALFILOSOFIE

Verleiden met Freud

Grondige studie van vraagstukken uit de moraal-filosofie, dat is een hele mond vol. De commissie ging op inspectie om te kijken of de prof van dienst – Professor Moyaert – ook zoveel noten op zijn zang had.

Marieke Poissonnier

De poort om het filosofische territorium te betreden heeft een groot Alice-in-Wonderlandgehalte. De drukte van kibbelende studenten in de Tiensestraat vervaagt en een roes van rust overvalt ons. Uit respect stegen we van ons stalen ros en lieten hem achter in de ijzeren stallen. Benieuwd door welk doolhof we ons zouden moeten wagen om tot auditorium C te geraken. Van een doolhof bleek geen sprake te zijn en we vonden vrij snel een lokaaltje met vijf rijen zitplaatsen. Auditorium C.

Verleidingstheorieën

Een jonge snaak baande zich een weg naar de micro: professor Moyaert werd vervangen door Tomas Geyskens, ook verbonden aan het wijsgerig instituut. Hij wou ons uitleggen hoe Freud precies dacht over perversie en hysteric. Dat klonk best interessant en we waren dan ook benieuwd of hij de commissie daadwerkelijk kon behagen. In de klas, auditorium zo je wil, werden ook nog professoren Moyaert en Visker ontdekt, vermomd als vlijtig noterende studenten. Verder viel ook op dat de studenten een bijzonder bonte verzameling waren. Een breed gamma van huid- en haarkleur fleurde het monotone lokaal op en de groep bestond zowel uit prille twintigers als pensioengerechtigden.

Een meisje kwam binnen in zeven haasten en ging naast ons zitten. Of we de exacte titel wisten van het boek dat we

tegen vandaag moesten lezen? Nee, helaas, we waren ook niet zeker wat het nu precies was. De les begon met een uiteenzetting over de evolutie in Freuds theorieën over hysteric en perversie; twee uiteinden van de menselijke psychologische gesteldheid waartussen eenieder van ons zich bevindt. *Unser Sigmund* dacht aanvankelijk dat een persoon hysterische reacties vertoonde na de puberteit als hij als kind genitaal werd misbruikt door een volwassene en dat ook gewillig onderging. Als het kind oraal of anaal verleid werd én er lust aan beleefde, dan groeide dat kind na de puberteit uit tot een pervers. Later bleek Freud in te zien dat toch wel erg veel mensen als kind verleid werd door volwassenen, en dat er misschien wel iets aan zijn verleidingstheorieën schortte. Fantasieën en projecties werden aangereikt als oplossingen. Zo zou de patiënt zijn orale lusten kunnen projecteren naar zijn 'bewogen' kindertijd, hoewel hij toen eigenlijk een doodnormale duimzuiger was.

Flair

De pauze kondigde zich aan, maar de studenten, professor Moyaert en professor Visker beslisten daar anders over en vuurden vragen af op Geyskens. Vooral professor Visker leek zijn kinderlijk enthousiasme terug te vinden in de schoolbanken en knipte hevig om de aandacht te trekken. In de onderbreking baanden beide professoren zich een weg naar buiten en we vingden nog net hun appreciatie voor het voorbijgeen uur op. Het was al opmerkelijk dat er vrij veel vragen kwamen tijdens het college, maar toen we hoorden hoe onze burens de verleidingstheorieën in hun pauze verder bespraken, werden we met verstomming geslagen.

Voor we het tweede deel indoken was er nog even een praktische mededeling: de les voor één november zou niet doorgaan omdat de docent dan een jetlag zou hebben. Zelfkennis is het begin van alle wijsheid en met deze

gedachte werd het tweede uur enthousiast ingezet over homoseksualiteit en fetisjisme. Freud was vrij controversieel in zijn opvattingen over homoseksuelen omdat hij vond dat zij helemaal niet ziek waren. Wat het fetisjisme betreft stelde hij dat de seksuele aantrekking tot het object niet gedreven wordt naar de genitaliën, maar naar iets anders aan de partner. Zo zou de hele geliefde persoon erotisch ingevuld worden door de minnaar. Op die manier zou de minnaar zijn walging voor haar ongepoetste tanden kunnen overwinnen en zou hij haar alsnog hartstochtelijk kunnen kussen. Toch had de veelbelezen doctorandus al uitzonderingen aangetroffen in de Flair, waarin een man toch voor de genitaliën ging en beweerde dat hij de vagina van zijn vrouw mooi vond. Een kopbreker voor Freud.

Verder in de les leerden we nog dat het genetisch bepaald is of je genitale, anale dan wel orale bevrediging leuker vindt. Of dat de reactivering van de orale lust (in extremis perversie) na de puberteit zich uitte in drinken, roken en/of kussen. De afweer van lust (in extremis hysteric) zou zich dan weer manifesteren in gekokhals, geklots en gekots. De doorsnee mens bevindt zich netjes tussen beide extremen; de doorsnee student weet beide excessen goed te combineren. Laat die psychoanalysten maar aanrukken!

Steekkaart Vraagstukken uit de moraal-filosofie

Prof: Paul Moyaert, vervangen door Tomas Geyskens
Wie: Een bonte verzameling van licentiaten.
Waar: HIW1. 00.16 (auditorium C)
Wanneer: Maandag van 14u tot 16u

Kiekjes uit de oude doos

Digitale fotografie is overal. Je kan haast nergens meer komen of er wordt een digitaal toestel onder je neus geduwd. Nergens ben je het nog veilig voor het alziende oog van de digitale camera. Ooit was dit wel anders...

Nele De Meyer

Foto's vormen een fragiel onderdeel van het culturele erfgoed. Om het bestaan van het beeldmateriaal voor volgende generaties te verzekeren, wil men nu zowel het origineel als de digitale versie van de foto bewaren. Het Europees project PHOTHERELE (PHOTOgraphic HERitage Elearning, NDM) besloot zich toe te spitsen op de digitale bewaring en ontsluiting van het fotografisch erfgoed. Hoofddoel is om via digitalisering de enorme rijkdom aan oude foto's in musea, archieven en op oude zolders op een aantrekkelijke manier voor komende generaties te bewaren. Algauw werd dan ook de portaalwebpagina <http://www.photherel.net> gelanceerd waarop

ondermeer een stappenplan terug te vinden is om een oude fotocollectie om te toveren tot een website waarop de foto's in hun context ontsloten worden. Om het geheel voor de potentiële gebruiker nog duidelijker te maken, kwam men naast twee online tentoonstellingen over reclamefotografie en het leven in Boekarest tijdens het interbellum, op de proppen met een off-line luik. Deze reizende tentoonstelling loopt tot 31 oktober in de Universiteitsbibliotheek.

Stoplicht

De hoofdstad van Roemenië kende een enorme opgang tijdens het interbellum: het nationaliteitsgevoel werd geboren, de economie groeide en technologische ontwikkelingen deden hun intrede. Het materiaal van Nicolae Ionescu leende zich bij uitstek voor de tentoonstelling. Deze fotograaf legde vooral situaties van het leven op straat, groepen mensen en publieke plaatsen vast op de gevoelige plaat. Zo word de toeschouwer geconfronteerd met een foto van een agent naast het eerste

stoplicht in Boekarest. Ionescu koppelde hier een menselijk aan een niet-menselijk subject. Ook met de Roemeense tradities kom je in aanraking, zo toont de fotograaf hoe de mannen op 1 maart een *martisor*, een juweel dat het respect voor vrouwen als bestendigers van het menselijk leven uitdrukt, aan de vrouwen schenken. Voorts krijgen we beelden van de kermis, een verkeersopstopping, een tafereel aan het zwembad en het kopen van een kip op de markt voorgeschoteld. Dat Ionescu bovendien oog heeft voor zowel het oude als het nieuwe blijkt uit de foto waarop een auto en een koets in het straatbeeld staan afgebeeld. De wereld zoals die was, bewaren via de kunst lijkt Ionescu op het lijf geschreven.

Knuffelbeesten

Het tweede deel maakt gebruik van foto's in de reclame. Door de technologische ontwikkelingen en de snelgroeiende markt werd het gebruik van foto's voor publicitaire doeleinden populair. Binnen de fotografie ontwikkelde zich een nieuwe

strekking, *straight photography* genaamd. Hier zorgde het gebruik van technieken als close-ups, vogelperspectief, zwevende objecten, geometrische patronen, spel van licht en schaduw voor een realistische weergave. De getoonde beelden komen uit het archief van Lieven Gevaert, de vermaarde fotograaf die zich later toelegde op de verkoop van fotomateriaal. De foto's die gebruikt werden in de reclamecampagnes van Gevaert worden zowel afzonderlijk als geïntegreerd in de publiciteit weergegeven. Zo wordt de bezoeker geraakt door twee lachende kinderen, geportretteerd als engeltjes. De link met de renaissanceputti kan niet uitblijven, alleen werden de traditionele pijl en boog vervangen door een stel knuffelbeesten. Verder zorgen beelden uit het domein van de sport, vrije tijd, landschappen en het exotische voor een geslaagd overzicht van het leven in de jaren tussen de twee wereldoorlogen. Vastgelegd voor het nageslacht? Je kan meer dan ooit op beide oren slapen!

De tentoonstelling is nog tot 31 oktober gratis te bezoeken in de UB.

Oliver Twist

We moeten eerlijk zijn: het is niet de titel *Oliver Twist* die ons naar de cinema lokte, wel de naam van regisseur Roman Polanski, verantwoordelijk voor klassiekers als *Rosemary's Baby*, *Chinatown* of meer recent de oscarwinnaar *The Pianist*, films die we niet meteen associëren met de sentimentele oubolligheid van Charles Dickens' roman. Benieuwd hoe een topregisseur de verfilming van een klassiek boek aanpakt.

Geert Zagers

Polanski is trouw gebleven aan het originele verhaal. De wees Oliver Twist wordt van het *workhouse* gestuurd nadat hij om een tweede portie pap had gevraagd. Hij wordt verkocht aan een begrafenisondernemer, waar het hem al even slecht vergaat. Na een uit de hand gelopen ruzie met de zoon des huizes loopt Twist weg en trekt naar Londen, waar hij onderdak vindt bij de vaderlijke, maar opportunistische heler Fagin. Na wat omzwervingen neemt de rijke Brownlow hem onder de arm, die hem een warme thuis geeft. Zijn verleden blijft hem echter achtervolgen en dreigt hem zelfs fataal te worden.

Naar eigen zeggen verfilmde Polanski het boek opdat zijn kinderen ook eens naar één van zijn films konden kijken. Toch betekent dit niet dat *Oliver Twist* een kinderfilm is geworden; daarvoor is de held te getraumatiseerd, het geweld te expliciet en de sfeer te grimmig en duister. Net zoals bijvoorbeeld *From Hell* focust de film op de donkere keerzijde van de Victoriaanse samenleving. Visueel zit het allemaal bijzonder knap in elkaar. Met prachtige decors en kostuums weet Polanski het Londen van de negentiende eeuw probleemloos op te roepen en ook de fotografie van het platteland mag er zijn.

Polanski slaagt er helemaal in de

personages uit het boek tot leven te wekken. Vooral de kindacteur Barney Clark doet het uitstekend. Met zijn onschuldige gezicht en gebrek aan pretentie is hij de ideale verpersoonlijking van Twist. Dat de film zo trouw blijft aan het origineel heeft jammer genoeg ook een keerzijde. Polanski is er niet helemaal in geslaagd om de ééndimensionale figuren van Dickens' roman uit te diepen. De personages hebben het ofwel onvoorwaardelijk goed met Twist voor, of blijken sadisten zonder scrupules te zijn met alleen oog voor hun eigen voordeel. Deels krijgt de film zo een luchtige, soms wat karikaturale *feel*, maar wie de roman een verschrikking vond, zal ook van de film niet meteen warm lopen. Uitzondering daarop is Fagin, de enige figuur met een dubbel kantje. Dankzij een glansvertolking van Ben Kingsley, die het *over-the-top* acteren tot een kunst verheft, kan de film het zwart-witte doorbreken.

De regisseur slaagt erin het verhaal voor zich te laten spreken. Hij laat het sentimentele achterwege en overlaadt de film niet met melige scènes. Zelfs de bijzonder emotionele eindscène blijft pakkend, zonder daarom pathetisch te worden. Polanski heeft er geen mythische strijd tussen goed en kwaad van gemaakt, wel een zoektocht van een jongetje naar geborgenheid in een corrupte wereld. Tegelijk is ook duidelijk dat *Oliver Twist* een brave verfilming is, die veel minder dan zijn vorige films de handtekening van zijn regisseur draagt. Enkel in de details — bijvoorbeeld het symbolische verschil tussen de donkere belichting van Fagins kamers en de lichte, kleurrijke tuin van Brownlow — toont hij zijn meesterschap. Kortom, *Oliver Twist* is Polanski op zijn degelijkst, maar niet op zijn best.

Steekkaart

Regie: Roman Polanski
Cast: Ben Kingsley, Barney Clark, Leanne Rowe, Jamie Foreman, Mark Strong
Duur: 130'
Release: 19-10-2005
Kort: Brave, maar onderhoudende verfilming van het boek van Charles Dickens.

studio
L E U V E N

INSPINAZIE ORGANISEERT VIERDE INTERNATIONAAL IMPROVISATIE THEATERFESTIVAL

Meer dan bonte-avondsketches

Het Leuvense improvisatiegezelschap Inspinazie gooit de deuren weer open. Op het Internationaal Improvisatie Theaterfestival zijn dit jaar groepen uit Zweden, Duitsland en Australië te zien, naast de Vlaamse gezelschappen die ook in grote getale langskomen en meespelen.

Gijs Van Gassen

Een hele week lang, van 28 oktober tot 5 november, kan je genieten van workshops en voorstellingen op het Internationaal Improvisatie Theaterfestival. Improvisatietheater zit al enkele jaren in de lift en het festival in Leuven is één van topevenementen in Vlaanderen.

Hoe internationaal de ambities van Inspinazie ook mogen zijn, de Vlaamse collega's worden allerminst vergeten. Volgens Christoph Van Doninck van Inspinazie blijft dat gezelschap immers in de eerste plaats een Leuvense groep. "De laatste vijf jaar zijn er heel wat veranderingen gebeurd in het Vlaamse improvisatielandschap. Er zijn veel meer groepen bijgekomen en daarom organiseren we ook bewust een wedstrijd tussen de Vlaamse groepen. Zo krijgt iedereen de gelegenheid om mee te proeven van de internationale scène."

Schitteren

Dat alle internationale workshops en voorstellingen in het Engels gegeven worden, mag volgens Van Doninck geen hindernis zijn. Een basiskennis van het Engels moet volstaan om volop mee te genieten. "Voor improvisatietheater moet je geen teksten uit het hoofd leren natuurlijk. En zelfs als sla je de bal eens mis, dan is dat nog geen probleem. Improvisatoren weten dat ze niet altijd moeten schitteren. We hebben daar eigenlijk nooit problemen mee gehad. Onze gasten nemen, net als wijzelf, regelmatig deel aan internationale wedstrijden en festivals. Het haalt het niveau zeker niet naar beneden."

Dat niveau probeert Inspinazie te bewaken, niet door altijd de grootste namen uit te nodigen, maar wel door groepen uit te nodigen die aan mekaar gewaagd zijn. Dat prikkelt de spelers en laat hen het beste van zichzelf geven. Het zorgt voor de beste wisselwerking en daar is het nu juist om te doen.

Scherper

"We organiseren een aantal uitwisselingsworkshops, bijvoorbeeld over zang of over *longforms*. We proberen zo een internationale uitwisseling van ideeën, technieken en workshops tot stand te brengen. Elke groep heeft immers zijn eigen stijl en zijn eigen theorie over improvisatietheater. Het is heel gezond om andere visies te leren kennen. Het maakt je scherper en zet aan tot nieuwe denkpatronen. Zo kan je nieuwe dingen uitproberen en daarna nog kijken wat je ermee precies mee doet." Inspinazie wil Vlaamse gezelschappen de kans geven om mee te genieten van die internationale kruisbestuiving.

"Het festival is voor ons geslaagd als we de zaal elke avond kunnen doen lachen. Of als de mensen nadien in de foyer blijven napraten en ons feliciteren. Ook de erkenning van internationale gasten vinden we belangrijk. Uiteindelijk proberen we een zeker niveau te halen en boven de bonte-avondsketches uit te stijgen."

meer info op www.inspinazie.com of festival@inspinazie.com

Oud-rector geeft les: CV-jagen voor gevorderden

Nieuw initiatief faalt: Tuinfeest loopt uit op mislukking

Leugen, eigen berichtgeving

"Als rector moet men de dingen groots durven zien," sprak voormalig rector André Oosterlinck de profetische woorden toen hij in 1995 aan het hoofd van de universiteit kwam te staan. Dat die grootsheid vooral zijn eigen cv zou betreffen kon niemand toen vermoeden. Tien jaar later liegen de resultaten er echter niet om.

gecreëerd heb, maar het is toch een mooie denkoefening."

Baron, ere-rector en ere-burger: wie doet beter?

Kneepjes

"'t Is altijd voor wat, hoort wat," verklapt Oosterlinck de kneepjes van het vak. "Ik heb prins Filip een ere-doctoraat gegeven en daarmee ben ik baron geworden. Men kan ook zichzelf benoemen, daarover heeft u reeds uitvoerig bericht. En nu ben ik dus ere-burger van de stad Leuven!

Daarom zal ik binnenkort een standbeeld van Louis Tobback aan hemzelf schenken. Hij zal daar zeer blij mee zijn. Louis en ik zijn goede vrienden en een goede vriend moet je af en toe een goed cadeau geven."

Palmares

Onlangs werd Oosterlinck nog ere-burger van de stad Leuven. Proficiat! Maar hoe bereik je zo'n palmares nu eigenlijk? "Ik heb dat langzaam moeten opbouwen," vertelt Oosterlinck enthousiast. "Eerst veel investeren in duurzame relaties en relatiegeschenken natuurlijk, en dan geduldig afwachten hé. En op tijd de juiste truken toepassen natuurlijk. Nu heb ik inderdaad een aardig palmares verzameld. Als ik 40 jaar jonger was, zou ik met mijn cv meteen werk vinden. Nu is dat niet nodig, omdat ik mijn eigen functie als associatievoorzitter zelf

"Wat je niet krijgt, moet je gewoon nemen"

toe een goed cadeau geven."

Leugen, eigen berichtgeving

Het tuinfeest dat Marc Vervenne zondagavond organiseerde voor zijn vrienden, is een afknapper geworden. Er was niets te bespeuren van een vrolijke feeststemming, omdat er simpelweg geen gasten waren! "Op de voltallige redactie van *Veto* na, daagde er niemand op," vertelt een ontredder rector met wazige ogen. "De aankondiging stond nochtans duidelijk in *KULEUGEN*. Misschien kwam die bon niet geloofwaardig over. Ik begrijp er in ieder geval niets van!" Een feestje met alleen de redactie van het

"Sinds Marc rector is, ziet hij ons niet meer staan"

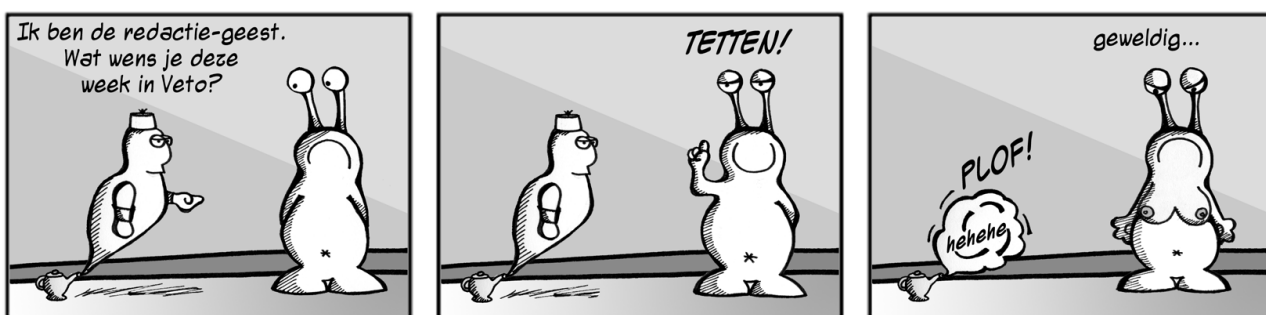
"In vriendschap moet je investeren. Dat vergeet Marc blijkbaar"

studentenblad zag Vervenne niet zitten. De festiviteiten werden dan ook afgelast. Vervenne beweert dat hij er voorlopig het raden naar heeft, waarom zijn tuin onderbevolkt bleef.

Maar aan de andere kant klinken andere geluiden. De profen die eigenlijk uitgenodigd waren, bleven zeer bewust weg van het 'feest'. "Marc moet niet denken dat hij ons kan lijmen met een goedkoop feest waarvoor hij goedkope uitnodigingen verstuurt. Zolang niet op handgeschreven papier geschreven wordt met gouden inkt, hoeft het voor ons niet," klinkt het links en rechts verontwaardigd. "Wij hebben ons verenigd in de V.Z.W. V.Z.V. Dat betekent: *Vrienden Zonder Vervenne*. En wij zouden graag

waarschuwen voor een mogelijk gevolg daarvan, namelijk Vervenne Zonder Vrienden. Pas op, we zouden Marc niet graag zien eindigen zoals één zijn voorgangers. We dragen hem nog steeds in ons hart. Maar hij moet dan wel bewijzen dat hij moeite voor ons wil doen.

Freddy

Freddy is 3 jaar oud en viert dat op : www.shellac.be

SUDOKU

KRUISWOORDRAADSEL

	5		7	1		4			
	7								3
			3				7	6	
		3	2						
1			6		4				8
					5				
9	8				1				
6							4		
		4		8	7		2		

Horizontaal

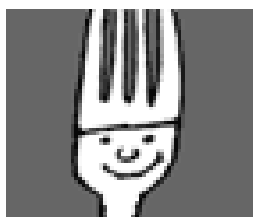
1 Organisatorische Cantusvoorwerp 2 Handvaten - Wagentype van Lada 3 Lichaamsdeel - Belgische Eurovisiesongwinnares 4 Natrium - Moelijkheid 5 Onaangename kerel - Nikkel 6 Ruth (bijbelboek) - Moeilijkheid 7 Ruiker - Spaanse vrouw 8 Daarboven - Kuip om te wassen 9 Godsdienst - Herinnering 10 Cliché

Verticaal

1 Loondienst 2 Zeezoogdier - Bovenlijf 3 Genereus gebaar - Alleen 4 Traag bewegende - Amfibie 5 Sportwagen en yogahouding - Autokenteken 6 Moldavië 7 Technicum - Plaatselijke mist 8 Elektrisch geladen deeltje - Herdopen (Eng.) 9 Azijn - Eren 10 Sinds Harmonia weinig fortuinlijke naam - Royal Electrical and Mechanical Engineers 10 Docent die ondervraagt

Dries De Smet

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Menu van de week in Alma 1-2-3 25-28 oktober 2005

A1 = alleen
Alma 1

A3 = alleen
Alma 3

A2 = alleen
Alma 2

 = vegetarisch

dinsdag

Minestrone soep	0,50
Romige witloofsoep	1,65
MOSSELEN!	6,00
Kaaskroketten met Tirolse saus en wortelen met kampernoelies	2,35
Nasi goreng met mosterdsaus en ei	3,10
Visfilet met spinazie A2	4,05
Hongaarse goulash met gebakken aardappelen A1+3	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Kippenlapje A1+A3	3,45
Rumsteak A2	4,05

woensdag

Groentesoep	0,50
Krachtige tomatensoep	1,65
MOSSELEN!	6,00
Kalkoensteak met prei in room	2,35
Vegetarische loempia met zoetzure chilisaus	3,10
Krokant gevogeltelapje met broccoli en wortelpuree A1+A2	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak A2	4,05

donderdag

Tomatensoep met uiringen	0,50
Erwtensop met spekjes	1,65
MOSSELEN!	6,00
Hamburger met ketchupsaus en spiegelei A2+A3	2,35
Quornsteak met broccoli	3,10
Orloffgebraad met archiducsaus, rauwkost en Dauphineaardappelen A2+A3	4,40
Paella A1+A3	4,05
Spaghetti Bolognaise A1+A2	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A2+A3	3,45
Rumsteak A3	4,05

vrijdag

Bonensoep	0,50
Tomatensoep met vermicelli	1,65
Macaroni met ham en kaas	2,35
Bloemkoolkaasburger met groenten 'Veracruz'	3,45
Garaalkroketten met Provençaalse saus en groenterijst A1+A2	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak A2+A3	4,05

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,
Justus Lipsius en pauscollege

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT: IJzermolenstraat
10-12 te Heverlee

Open: di - vrij 10 - 18 u
zat 10 - 17 u
zon - ma gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

Studente zoekt studiehulp

Studiehulp gevraagd voor allochtone (Nederlandstalige) studente sociologie, vooral voor de vakken **Engels** en **Statistiek**, maar ook voor andere vakken. Bij voorkeur iemand die zelf sociologie gevolgd heeft. Tegen een **kleine vergoeding** of op vrijwillige basis. Te bereiken op **0486 54 26 94** of via e-mail:

(advertentie)
Margreet_83@hotmail.com.

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 05
24 oktober 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Bram 'Raymond Goethals' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'Justine Henin' Van Gassen

Redactie:
Robin 'Rutger Beke' Broos, Tom 'John Massis' Van Breussegem & Roman 'Manuel Diaz Martinez' Verraest

Medewerkers deze week:
Ben 'Alexander Popov' Deboeck, Nele 'Kim Gevaert' De Meyer, Dries 'Gary Kasparov' De Smet, Elke 'Gella Vandecaveye' Desanghere, Sofie 'Ulla Werbrouck' De Smijter, Ilse 'Inge De Bruyn' De Witte, Maarten 'Kim Clijsters' Goethals, Jelle 'Mohamed Mourhit' Goossens, Sieghild 'Anna Kournikova' Lacoure, Nathalie 'Aagje Van Wallegem' Lucas, Arne 'Lucien Van Impe' Saeys, Nele 'Nele Van Doninck' Van Doninck, Kris 'Mike Eruzione' Vanelderden, Kobe 'Olivier Rochus' Van Itterbeeck, Hanne 'Karen Maex' Vermeiren & Geert 'Xavier Malisse' Zagers

Lay-out:
Robin Broos, Bram Delen, Maarten Goethals, Arne Saeys, Tom Van Breussegem, Roman Verraest & Gijs Van Gassen

Eindredactie:
Maarten Goethals & Gijs Van Gassen

Cartoons:
Sh3L4C & Negu

Internet:
www.veto.be
www.photoblog.be/veto

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet,...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

AGENDA & AD VALVAS

Babylon

- 02/11 Satanische Avond (Fak Letteren).

Eoos

- 27/10 Film 'Spirited Away' (MSI 01.12).

Farmaceutica & Appolloon

- 31/10 Halloween TD (Alma2).

Historia

- 25/10 Tentoonstelling 'Dames met Klasse'.

Katechetika

- 27/10 Lezing over 'Triniteit' (MTC).

LBK

- 31/10 Doop TD (Albatros).

LOKO-Sport

- 25/10 24-urenloop.

Pedagogische Kring

- 02/11 Studio 100-avond (Capsule).

BERICHTEN

Bomma en bomp

Als voor u de Twix nog steeds Raider heet, de muziekcassette niet uit een museum komt, je de GSM nog argwanend bekeken hebt....

Noemen de jaargenoten je ook al bomma en bomp, wordt het jeugdige enthousiasme je soms eens te veel, loop je af en toe verloren en vraag je je af waar al die andere veteranen zitten, zet u dan achter dat tegenwoordig computer heet en stuur een brief naar bommaenbomp@yahoo.com

Concreet: We zijn op zoek naar studenten die minimum 4 jaar ouder zijn dan hun jaargenoten om leuke activiteiten met "generatiegenoten" te ondernemen, ervaringen uit te wisselen. Terug achter de schoolbanken en weer "student" zijn lijkt evident maar is het niet altijd.

OPLOSSINGEN

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	s	i	t	r	o	e	n		w	s
2	t	r	o	o	s	t		r	e	k
3	w	i	t	s	e		s	i	l	o
4		s	e	t		s	j	o	k	o
5	s		m	o	a	t	e		e	r
6	i	p		v	l	e	r	k		t
7	r	i	s		l	a	p	a	z	
8	k	a	n	t	o	r		r	o	b
9	u	m	b	r	o		k	a	n	o
10	s	a	g	a		k	a	f	e	e

8	5	1	2	4	3	7	6	9
9	3	6	8	7	1	5	2	4
4	2	7	9	6	5	3	8	1
3	4	5	2	8	6	9	1	7
8	9	2	1	5	7	6	4	3
6	7	1	4	3	9	8	5	2
7	1	3	5	2	6	4	9	8
5	8	9	7	1	4	2	3	6
2	6	4	3	9	8	5	7	1

LOKOMOTION
Donderdag 3 NOVEMBER 2005

Alma I (18:15-20:00)
DJ from Radiostation RGR
DJ De Boy Tommy vs. Thunder DeeJay
Cisco Hid

Alma II (20:00-22:00)
Freres Deluxe
Gerrit Herremans
DJ Squadra Bossa ft. Buscemi and Livingstoon

Rumba (22:00-01:00)
Wontine
Speedwagon
Wicked Wayz
Hidious vs Stylz
MC DGC

Albatros (01:00-02:00)
DJ's Hurt en Eddie
Tony Cabana

Tickets: 5 euro
www.lokomotion.be

(advertentie)

Cultuurkalender

Muziek

Dinsdag 25/10: Zaal het Depot, Martelarenplein 12
Antibalas, 20u, www.hetdepot.be
Donderdag 27/10: Kasteel van Arenberg, K. Mercierlaan 94, Heverlee
Arenbergtriptiek, 19u45
Donderdag 27/10: Lemmensinstituut, Herestraat 53
Brass Band Conservatoire Esch-sur-Alzette, 20u, www.lemmens.be
Donderdag 27/10: Zaal het Depot, Martelarenplein 12
Janez Detd + Homer, 20u
Donderdag 27/10: Brabantal
Franz Ferdinand, 20u
Zaterdag 29/10: Rumba&Co, Kiekenstraat
Colora Café: Princesse Mansia M' Bila (Congo), 21u, www.30CC.be
Zondag 30/10: Zaal het Depot, Martelarenplein 12
The New Mastersounds + Keb Darge, 20u
Zondag 06/11: Stadschouwburg, Bongnotenlaan 21
Spinvis, www.spinvis.be

Theater

Dinsdag 25/10: Wagehuys, Brusselsestraat 21
De Queeste: A Volonté, 20u
28/10 t.e.m. 05/11: Wagehuys, Brusselsestraat 21
InSpinaZie: improvisatietheater
Zaterdag 29/10: STUK, Naamsstraat 96
De Fourire: Van Damme... "Verdamme!", 20u15, www.vandamme-shows.be
Donderdag 03/11: Wagehuys, Brusselsestraat 21
De Bloedgroep: Donker Genot, 20u

Dans

20/10 t.e.m. 10/11: STUK, Naamsstraat 96
Klapstukfestival, www.klapstuk.be
Donderdag 03/11: Zaal Het Bad, Martelarenlaan 11 (Kessel-Lo)
Sth Dublin Dance Drama Group: De kinderen van Lir, 19u30, kinderenvanlir@hotmail.com

Expo

10/09/2005 t.e.m. 29/01/2006:
Museumsite, L. Vanderkelenstraat 30
Leven in steen, di, wo, do, za 10-18u / vr 10-21u30 / zo 14-18
03/10 t.e.m. 20/11: Centrale Bibliotheek K.U.Leuven, Ladeuzeplein 21
Muziek geprint, ma-do 8u45-20u45 / vr 8u45-17u15 / za 9u15-12u45
14/10 t.e.m. 31/10: On-line tentoonstelling met off-line luik in de Centrale Bibliotheek K.U.Leuven
Fotografie tijdens het interbellum, ma-do 8u45-20u45 / vr 8u45-17u15 / za 9u15-12u45, www.photherel.net

Film

02/11 t.e.m. 16/11: Studio's + Cinema Zed
Holebi Filmfestival, www.holebileuven.be/filmfestival

Freddy leest Veto, u toch ook!

... en ge kunt er geweldig goed uw vrouw mee afklappen...

“De tijd van het wilde tourleven is voorbij”

Vrijdagavond, negen uur. De hemelsluizen openen zich en dirigeren een orkest van neervallende regendruppels. Een zweem van mist vult de straten en enkel het krakende gerucht van voetstappen over oranje-rood getinte herfstbladeren is waarneembaar. De eerste herfstdag is een feit. Ook muzikale duizendpoot Ronny Mosuse dacht er zo over, hij kwam zijn eerste Nederlandstalige album ‘Altijd oktober’ voorstellen in Het Depot.

Nele De Meyer

Toegegeven, we waren wel heel nieuwsgierig naar de Nederlandstalige escapades van de Congolese Belg. Een man die zijn bonte pluimen niet alleen bij The Radio's maar ook bij de B-tunes en het felgesmaakte Studio Brussel-programma Cuisine X verdiende. Hij mag in het Engels dan wel overtuigend overkomen, maar geldt hetzelfde voor het Nederlands? Krijgt men de artiest niet in zijn blootje te zien zogauw die overstapt op het Nederlands? We mogen u geruststellen: Ronny en zijn band bleven meer dan overeind tijdens het optreden. De pure popsongs liepen naadloos over in elkaar en berichtten afwisselend over nostalgie, verloren liefde, geluk dat men kan vinden in een simpel lied, het groenogige monster van de jaloezie en de dood van zijn broer Robert. De vijfkoppige begeleidingsband zorgde voor een muzikale omkadering die niet mis was: de nummers werden zorgvuldig verweven met aanstekelijke ritmes en gelaagde constructies. De warme, toonvaste stem van Mosuse begeleidde het aanwezige publiek door zijn dagboek. Om dan plotseling de straffere gitaarriffs uit de kast te halen, bovendien aan te kondigen op Rock Werchter te zullen spelen en een heus gitaarduel aan te gaan met een van zijn muzikanten. Ronny Mosuse kwam bij ons even naar adem happen.

“Op de duur weet iedereen welke kleur onderbroek je draagt”

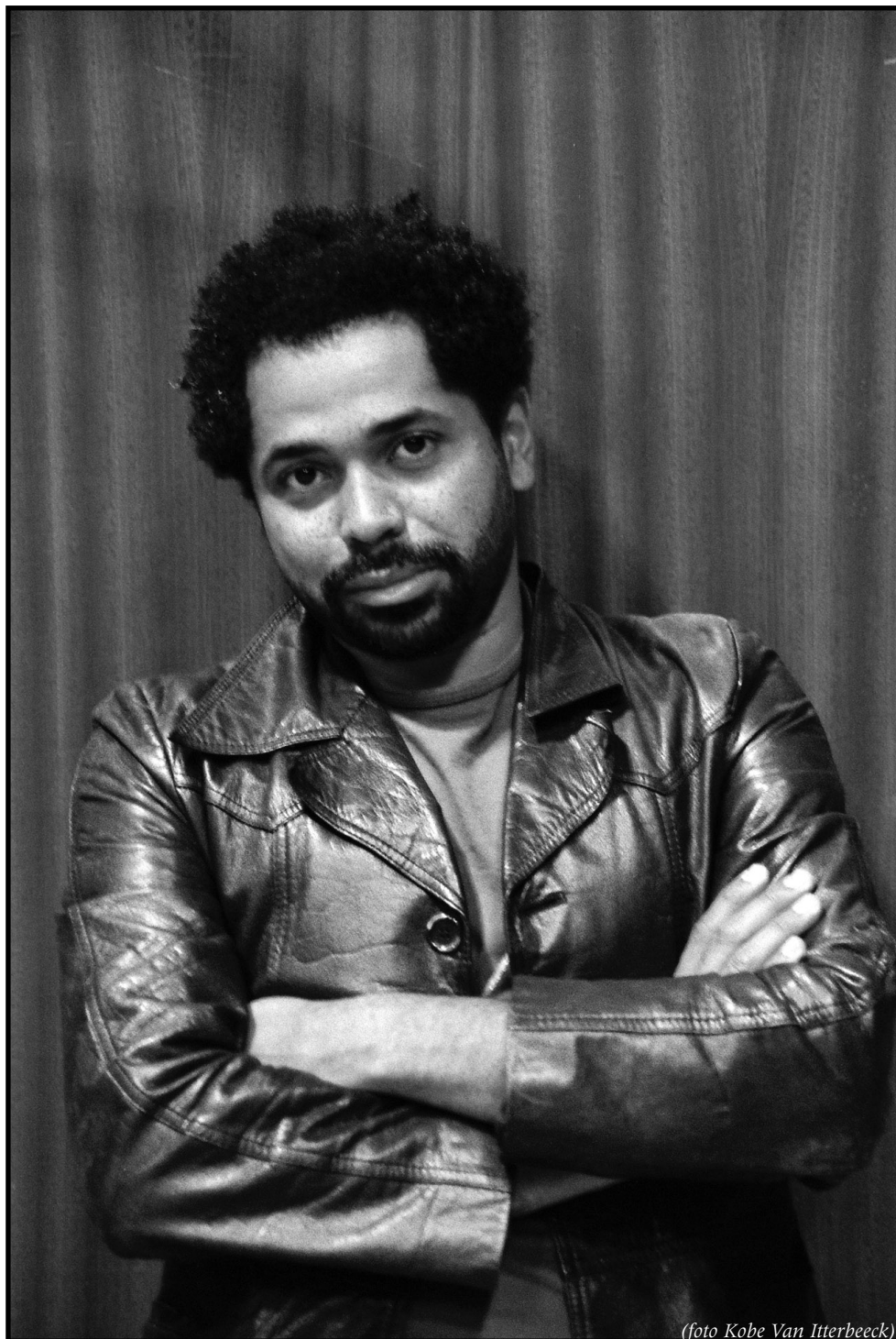
Veto: Hoe zou je die trend verklaren dat steeds meer artiesten Nederlandstalig werk uitbrengen? (Bart Peeters, Spinvis, Laïs, Sarah Bettens)

Ronny Mosuse: «De meeste artiesten zijn voortdurend op zoek naar een podium, naar een publiek dat op hen zit te wachten. Omdat onze markt overspoeld wordt door Engelstalig werk en nummers van buitenlandse makelij, kijken ze uit naar alternatieven. Zo'n alternatief blijkt het zingen in de moedertaal te zijn. In mijn geval is dat niet anders: ik heb niet de ambitie mijn publiek buiten Vlaanderen te zoeken. Toen ik de Engelstalige cd ‘Stronger’ uitbracht en daarmee optrad in het Vlaamse land, ontdekte ik dat ik tussen het zingen door het publiek aansprak in het Nederlands. Dat was een heel vreemde gewaarwording. (lacht) Ik dacht toen: ‘Wat sta ik hier eigenlijk te doen?’ Bovendien begrijpen mensen sneller waar je het over hebt als je nummers in het Nederlands brengt. Op die manier smeedt je een veel directere band met je publiek.»

Brusselmans

Veto: Mogen we dan stellen dat het je bedoeling is een breder Vlaams publiek te bereiken?

Mosuse: «Het is gewoon een gemakkelijker middel om te communiceren met het publiek en waardoor ook de afstand verkleint. Versta me niet verkeerd, het is niet mijn bedoeling om specifiek de liefde voor het Nederlands aan te wakkeren. Daar ben

(foto Kobe Van Itterbeeck)

ik veel te cosmopolitisch voor. Bovendien luister ik ook te graag naar Engelstalige popmuziek. Ik wil geen taalpurist zijn zoals Frank Vanderlinden of Jan Hautekiet. Die mensen goochelen werkelijk met de taal. Zover wil ik niet gaan.»

Veto: Je hebt bevriende tekstdichters gevraagd enkele van jouw liedjes van woorden te voorzien. Hoe verliep die samenwerking?

Mosuse: «Zowel Herman Brusselmans, Rick de Leeuw, Bart Peeters als Frank Vanderlinden hebben teksten voor me geschreven. Soms schreef ik de werkteksten en sleep Frank Vanderlinden de scherpe kantjes eraf. Opgevallend is het hoe hij in staat bleek te zijn mijn gevoelens te kunnen verwoorden. Hij vond de werkteksten goed, maar te persoonlijk. Ik gebruikte te vaak de ik-vorm en noemde mensen met naam en toenaam. Frank zei toen dat ik de wereld daar niet mee mocht confronteren, want op de duur weet iedereen welke kleur onderbroek je draagt. Hij heeft me doen inzien dat ik bepaalde zaken echt voor mezelf en m'n naasten moet houden in plaats van ze zomaar de ether in te zwieren. Hij heeft de teksten onder handen genomen en ze aangepast zonder dat ze aan gevoel inboeten. Niet dat ik daardoor m'n uitlaatklep kwijtgeraakt ben, de oerversies van de nummers vormen voor mij het therapeutische gedeelte. Daarna mag er, bij wijze van spreken, vanalles aan veranderd worden. Het zijn nummers geworden waaraan iedereen zich kan spiegelen. Volgens Frank gaat dat bij alle artiesten zo, daar heb ik hem ook voor ingehuurd. Als dit niet zo blijkt te zijn, zal hij z'n geld moeten teruggeven! (lacht)»

Roes

Veto: Wie fungeerde nog meer als rechter?

Mosuse: «Mijn grootste toetsstenen zijn mijn kinderen van zeven en negen, die horen thuis altijd waar ik mee bezig ben. Zij zeggen meteen of ik aan het klungelen ben of niet, en of een bepaald nummer wel bij mij past. Kinderen zijn daar ongelofelijk eerlijk in, heel ongeremd. Kritiek van mijn kinderen kan ik goed verdragen, hun nog ondiplomatische karakter maakt alles erg simpel: dat is goed, dat is slecht. Daarop bouw ik verder. Als kinderen al voelen dat er iets mis zit, weet je toch genoeg?»

Veto: Ook je broers en zussen hebben een belangrijk aandeel in je optredens. Vind je het noodzakelijk omringd te zijn door familie op het podium?

Mosuse: «Dat lijkt inderdaad wel zo. In de B-tunes speelde ik samen met mijn broers, nu spelen mijn broer William en mijn zus Régine in de begeleidingsband. De muziek die ik maak, gaat over zaken die me dagelijks omringen. Ik vertaal die dan wel naar een iets bredere context, maar als je met je broer of zus samenspeelt moet je veel minder uitleggen. Muzikanten dienen altijd het gevoel dat in het nummer vervat zit, te versterken. Als je dan met familie op de planken staat, weten zij heel vaak precies welk gevoel je wil overbrengen naar het publiek toe omdat zij dit ook bij zichzelf terugvinden. Bij andere muzikanten dien je dat gevoel op te wekken door noten, partituren en aanwijzingen. Het zou dus allemaal een stuk moeilijker verlopen zonder hen. Muzikanten allemaal hetzelfde gevoel laten uitstralen, is ontzettend moeilijk. Die hindernis heb ik dus op een handige manier weten te omzeilen.»

Veto: Ben je het stadium van het ruige tourleven ten tijde van The Radio's en als gelegenhedsmuzikant bij Hooverphonic en K's Choice voorbij?

Mosuse: «Ik heb dat wel wat gezien, ja. Ik denk dat ik maffe ambities heb. Langs de ene kant ben ik hier graag en speel ik graag in zalen maar toch ben ik ook graag op tijd thuis. Vroeger hebben we nog door Amerika en Australië getour, maar na twee weken hield ik het liefst voor bekeken. 20.000 man die voor het podium staat te roepen, een pintje drinken en dan terug de tourbus op: dat leventje lag me niet. Ik ben veel te creatief om zo'n leven te leiden. Veel liever ga ik naar huis met de roes van het optreden om eventueel al aan een nieuw nummer te beginnen. Blijven creëren is mijn ding. Binnenkort gaan we ook op promotour naar Nederland en eigenlijk kijk ik daar nu al tegenop. Vier uur rijden om dan daar een kwartier te gaan praten met een of andere pief op de radio en vervolgens ook weer terug. Nee, het liefst zou ik hier in de buurt blijven zodat ik 's avonds thuis rustig nummers kan componeren. De tijd van het wilde tourleven is voor mij voorbij.»

Examens

Veto: Behalve in de muziek ben je ook actief geweest in de radio- en televisiewereld. Waar voel je je het meest thuis?

Mosuse: «Het antwoord is heel simpel: ik voel mij het meest thuis op een podium. Dat kan ook de radio of de televisie zijn, zolang dat podia zijn die tegelijk een platform bieden zodat het publiek meteen kan reageren op wat ze te horen of te zien krijgen. Live respons krijgen van mensen vind ik het plezantste wat er is. Als je in een zaal staat, voel je de reactie van het publiek meteen. Dit is heel anders dan wanneer je bijvoorbeeld voor televisie werkt, dat blijft een medium waar je weinig tot geen respons van de kijkers moet verwachten. Cuisine X is dan weer een voorbeeld van een radio-programma waarbij we meteen reacties binnenkregen van de luisteraars. Maar al bij al zing ik toch liever dan dat ik presenteer.»

Veto: Je bent ook student geweest?

Mosuse: «Ja, zwijg me daar van! (lacht) Dat heeft welgeteld zes maanden geduurd. Ik stond ingeschreven bij de faculteit Letteren

“De professor vroeg: ‘Ha Mosuse, wat komt ge doen?’”

en Wijsbegeerte aan de Ufsia, vandaag de Universiteit Antwerpen. Ik vond Wijsbegeerte geweldig interessant, maar was veel te moe van al die optredens met The Radio's. Bovendien ging ik iets te weinig naar de les om vrienden te kunnen maken, waardoor ik geen notities had. Op een gegeven moment, toen het ontzettend druk geweest was en ik gedurende drie weken geen voet in de aula gezet had, kwam ik aan op de universiteit en bleek daar opvallend weinig volk rond te lopen. Ik stapte een lokaal binnen en de professor vroeg: ‘Ha Mosuse, wat komt ge doen?’ De examens bleken al begonnen te zijn. De schaamte was toen zo groot dat ik ben buiten gestapt en nooit meer ben teruggegaan. Sindsdien ben ik autodidact geworden. (lacht) Optreden en studeren tegelijk viel niet te combineren. Ooit ga ik terug studeren! Ik zeg altijd tegen mijn zoon: ‘Als gij 18 zijt en naar de unief gaat, dan ga ik mee!’ Natuurlijk ga ik hem wel z'n eigen weg laten gaan, maar het idee speelt toch serieus bij mij om er dan opnieuw in te vliegen.»